

DE STER

Februari 1973
73e Jaargang, Nummer 2

Een inspirerende boodschap

door president
BRUCE R. McCONKIE
toentertijd van de
Eerste Raad van Zeventig

Wij nodigen alle mensen, overal ter wereld, uit tot Christus te komen, Hem aan te nemen als de Zoon van God, en de wetten te gehoorzamen die Hij geopenbaard heeft, om daardoor in dit leven vrede te vinden en in het leven dat komen zal, eeuwige zaligheid.

Wij geloven in Christus. Wij getuigen dat Hij Gods Zoon is. Wij geloven in wat het Boek van Mormon zegt: „Er zal geen andere naam worden gegeven, noch enige andere wijze, noch enig ander middel, waardoor de zaligheid tot de mensenkinderen kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus, de Almachtige Here.“ (Mos. 3:17.)

Wij geloven ook in de woorden van het Boek van Mormon: „... dat zaligheid was, is en zal komen in en door het zoenbloed van Christus, de Almachtige Here.“ (Mos. 3:18.)

Gode zij dank, want door Zijn genade en goedheid zijn er wederom profeten geroepen, die opnieuw met kracht en overtuiging de waarheid omtrent Christus en zaligheid openbaren. Zoals is voorgezgd en beloofd door de profeten van de oudheid, is het grootse tijdperk van de herstelling aangebroken. Christus heeft zich wederom vanuit de hemel geopenbaard; het priesterschap en de sleutelen zijn weer overgedragen aan levende apostelen; openbaringen, visioenen, wonderen en alle gaven en blijken van genade die de getrouwe gelovigen vroeger ten deel vielen, worden wederom aangeboden aan diegenen die tot Christus willen komen, die Zijn heilige naam voor de mensen willen belijden en die met geheel hun hart geloven dat God Hem heeft opgewekt uit de doden en Hem tot Heer en Koning heeft gemaakt.

En zo nodigen wij dan, als wettige ambtenaren die gemachtigd zijn voor Hem te spreken, alle mensen, overal ter wereld, uit tot Christus te komen en in Hem volmaakt te zijn, zich te onthouden van alles wat Gode niet welgevallig is, Hem te aanvaarden als de Zoon Gods en zich voor dit leven vrede te verwerven, en voor het leven dat komen zal eeuwige zaligheid. In de naam van Jezus Christus. Amen.

OP DE OMSLAG; De grote omslagfoto van deze maand, gemaakt door Doyle L. Green, toont u Jeruzalem gezien vanaf de Olijfberg. De vier kleine foto's zijn gemaakt door Laurel G. Cole: een oude joodse man, een joods meisje, de berg van de zaligsprekingen waar de Bergrede werd uitgesproken en Joden, biddend bij de Klaagmuur.

INHOUD

De Ster deze maand	47
Het Heilige Land: Het Eerste Presidentschap spreekt, James R. Clark	48
De toekomst van het heilige land, Daniel H. Ludlow	52
Juda moet terugkeren, Eldin Ricks	61
Een leraar, ouderling Howard W. Hunter	63
De belangrijkheid van een persoonlijk getuigenis, ouderling James A. Cullimore ..	64
Beleid, Programma's, Nieuws	66
Het wonder van zendingswerk, ouderling Milton R. Hunter	68
Houd de communicatielijnen sterk, ouderling Spencer W. Kimball	71
Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeelt wordt, ouderling N. Eldon Tanner	74
Heber J. Grant: Een man zonder uitvluchten, Leon R. Hartshorn	78
DE kleine STER	
De regenmachine, Aden Braun	17
Volg de stippen, Carol Conner	25
Aankleedpopje, Beverly Johnston	28
Moroni, Mabel Jones Gabbott	31

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Februari 1973

73e Jaargang · Nummer 2

Eerste Presidentschap:

Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Spencer W. Kimball
Ezra Taft Benson
Mark E. Peterson
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie

Redactie

Doyle L. Green,
Director of Magazines
Larry A. Hiller, Managing Editor
E.H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
2502-Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008-Rotterdam

Correspondent Nederlandse Zending:

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout:

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

Verschijn eenmaal per maand,
prijs: f 8,- per half jaar, f 15,- per jaar.
Girnummer voor leden van de
Nederlandse Zending: 240615 - t. n. v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE STER,
Amstelveen.

Druk:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

© 1973 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

De Ster deze maand

Het doet ons genoeg in het nummer van deze maand drie artikelen over het Heilige Land en de terugkeer van de Joden te kunnen publiceren. Eén van de belangrijkste gebeurtenissen die voorafgaan aan de wederkomst van de Heiland is de terugkeer van de Joden naar het land dat hun erfdeel is. De gebeurtenissen die de laatste jaren in het Heilige Land hebben plaatsgevonden worden met belangstelling gadeslagen door de mensen die op de hoogte zijn met de profetieën en uitzien naar de wederkomst van de Heiland.

„Het Heilige Land; het Eerste Presidentschap spreekt“ van James R. Clark is een verzameling uitspraken die in deze bedeling door profeten over de vergadering der Joden zijn gedaan.

„De toekomst van het Heilige Land“ van Daniel H. Ludlow is een gids voor de specifieke gebeurtenissen die volgens de profetie moeten plaatsvinden. Dr. Ludlow is dekaan geweest van het Instituut voor Godsdienstonderwijs van de Brigham Young Universiteit en na zijn doctoraal examen heeft hij onderzoekwerk gedaan aan de Hebreeuwse Universiteit te Jeruzalem. Momenteel is hij directeur onderwijsmateriaal van de Kerkelijke Afdeling Interne Communicatie, waar hij de productie leidt van vele lesboeken en andere lesmaterialen die overal in de Kerk worden gebruikt.

„Juda moet terugkeren“, van Eldin Ricks is een interessant relaas over contacten die de schrijver heeft gehad met Joden, en over hun reacties op de belangstelling die de Kerk voor hen heeft en op de profetieën die de profeten van deze bedeling hebben gedaan over hun vergadering.

In volgende nummers van **De Ster** zullen wij proberen nog meer artikelen over het huis Israëls en het Heilige Land te doen verschijnen.

JAMES R. CLARK

Het Heilige Land: Het Eerste Presidentschap spreekt

De centrale thema's van de herstelling zijn onder andere de vergadering van het verstrooide nageslacht van Abraham en het terugwinnen van hun heilig grondgebied.

Toen de heiligen der laatste dagen, die deel uitmaken van het moderne Israël, in 1845 van huis en haard werden verdreven, gaf het Quorum van de Twaalf Apostelen, het lichaam dat toen over de Kerk presideerde, een circulaire uit waarin parallellen werden getrokken tussen de benarde positie van het oude Israël en die waarin het moderne Israël verkeert. Er stond onder andere in:

„De geest van profetie heeft lang geleden in het Boek van Mormon

geschetst wat het gedrag van deze natie jegens het Israël van de laatste dagen zou kunnen zijn. . . . Hetzelfde kwaad dat het volk ophitste tegen Mordechai stond ook alle gezinnen van deze natie te wachten. . . . Twee mensen kunnen niet samengaan als zij het niet met elkaar eens zijn. Jakob moest verbannen worden uit zijn vaderland toen Ezau de heerschappij voerde. Voor het kind der belofte was het wijs ver weg te gaan van hem die dorstte naar zijn bloed. Zelfs de erfgenamen van wereldrijken vluchtten hals over kop naar verre landen, om niet terug te keren dan wanneer zij die hen naar het leven stonden dood waren.“¹ Voorafgaand aan de herstelling

bezocht Moroni, een boodschapper die vanuit de tegenwoordigheid van God werd gezonden, in 1823 Joseph Smith, en hij citeerde profetieën uit het Oude Testament, waaronder dit vers uit Joël: „En het zal geschieden, al wie den Naam des Heeren zal aanroepen, zal behouden worden; want op den berg Sions en te Jeruzalem zal ontkoming zijn, gelijk als de Heere gezegd heeft; en dat, bij de overgeblevenen, die de Heere zal roepen.“ (Joël 2:32.)

Tien jaar na het bezoek van Moroni en drie jaar nadat de Kerk was gesticht, schreef Joseph Smith, in opdracht, een waarschuwingsbrief aan alle mensen. In de brief staat onder andere dit:

Heuvellandschap in Judea en de Olijfberg Foto: DOYLE L. GREEN

„De tijd is tenslotte gekomen, waarop de God van Abraham, Izak en Jakob voor de tweede maal Zijn hand uitgestrekt heeft om de overgeblevenen van Zijn volk te vergaderen vanuit Assyrië en Egypte, van Pathros en van Morenland, en van Elam, en van Sinear, en van Hamath, en van de eilanden der zee, om met hen de volheid der niet-Joden te brengen, en om met hen het verbond te sluiten, dat beloofd was, wanneer hun zonden weggenomen zouden zijn. Zie Jesaja 11; Romeinen 11:25, 26 en 27 en eveneens Jeremia 31:31, 32 en 33. Dit verbond werd nimmer gesloten met het huis van Israël, noch met het huis van Juda, want er zijn twee partijen voor

nodig om een verbond te sluiten, en deze twee partijen moeten volkomen met elkander instemmen, anders kan er geen verbond worden gesloten.” (Zie de Leringen van de profeet Joseph Smith blz. 15: Het verbond met Israël.)

„Maar de stam van Juda zal naar het oude Jeruzalem wederkeren. De stad Zion, waarvan gesproken wordt door David in de 102e Psalm, zal op het Amerikaanse vasteland worden gebouwd. „En de vrijgekochten des Heren zullen wederkeren, en tot Sion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen.”

(Jes. 35:10.) Dan zullen zij verlost worden van de overvloeiende ge-

sel, die door het land zal trekken. Juda zal ontkoming vinden in Jeruzalem. Zie Joël 2:32; Jesaja 26:21, 21; Jeremia 31:12; Psalm 1:5; Ezechiël 34:11-13. Deze teksten vormen een getuigenis naast de vele andere getuigenissen, die nog gevonden kunnen worden, dat de Goede Herder Zijn schapen te zamen zal vergaderen uit alle natiën, waaronder zij op een donkere dag verspreid werden, en dat Hij ze naar Zion en naar Jeruzalem zal leiden.”²

De sleutelen om „Israël te vergaderen uit de vier hoeken der aarde” werden aan Joseph Smith verleend door Mozes, de profeet uit de oudheid en degene die Israël de wet heeft gegeven, tijdens

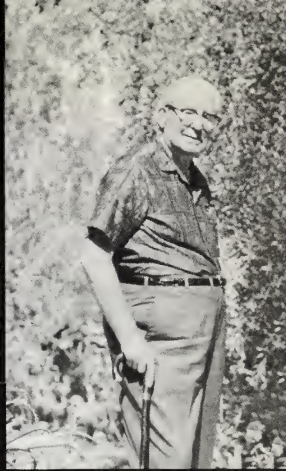
*De engel Moroni citeerde de profeten omtrent het Heilige Land.
(Foto: Kerkelijke Inlichtingendienst)*

zijn verschijning in de Kirtland Tempel op 3 april 1836. Op 6 april 1840 gaf het Eerste Presidentschap geloofsbrieven aan Orson Hyde, die als zendingeling naar Palestina zou gaan. Hij kreeg opdracht naar de steden Londen, Amsterdam, Constantinopel en Jeruzalem te gaan en te „spreken met de priesters, heersers en ouderlingen van de Joden.“ De zending van Orson Hyde werd volbracht en het Heilige Land werd toegewijd.

De profeet Joseph Smith zei tijdens de algemene conferentie van de Kerk die werd gehouden op 6 april 1843: „Juda moet wederkeren, Jeruzalem en de Tempel moeten herbouwd worden en water moet van onder de tempel te voorschijn komen, en de wateren van de Dode Zee moeten genezen worden. Er zal enige tijd voor nodig zijn om de muren van de stad en de Tempel, enzovoorts, te herbouwen, en dit alles moet worden gedaan vóór de Zoon des

*President N. ELDON Tanner spreekt een groep toe op de Olijfberg, vanwaar men uitziet over Jeruzalem.
Foto: DAVID B. GALBRAITH*

Mensen zal komen. Er zullen oorlogen en geruchten van oorlogen zijn . . .”³ Twee maanden later, op 11 juni 1843, kwam een groot aantal heiligen samen op het tempelpodium van Nauvoo, en de profeet, die als tekst Mattheüs 23:37 had gekozen, zei dat hem gevraagd was: „Wat was het oogmerk van de vergadering der Joden of van Gods volk, wanneer dat dan ook geschiedde?“ Hij antwoordde: „Het voornaam-

Ouderling HUGH B. BROWN in de Hof van Gethsémané.

Foto: Dr. LOUIS J. SCHRICKER, JR.

ste oogmerk was om de Here een huis te bouwen, zodat Hij Zijn volk de verordeningen van Zijn huis en de heerlijkheden van Zijn koninkrijk kon openbaren, en de mensen het pad van zaligheid kon onderwijzen. Want er bestaan zekere verordeningen en beginselen, die onderwezen en bediend moeten worden in een plaats of huis, voor dat doel gebouwd.⁴

Brigham Young en de Raad der Twaalven, die na het overlijden van Joseph Smith de sleutelen van het presidentschap beheerden, stuurden Wilford Woodruff naar Engeland met een brief met groeten aan de ouderlingen en heiligen in Groot-Brittannië. De brief bevatte deze instructies: „De God van Israël zal Zijn discipelen alle dingen bekendmaken die noodzakelijk zijn voor de opbouw van Zijn Koninkrijk op aarde tot Israël is vergaderd, ja, tot al het bloed van Abraham dat over de gehele aarde is verstrooid, is vergaderd, Zion is gevestigd, Jeruzalem is herbouwd en de gehele aarde is vervuld van de heerlijkheid en de kennis van God.”⁵

Na de mormoonse uittocht naar het westen van de Verenigde Staten gaf het Eerste Presidentschap de heiligen in 1849 deze instructies: „... vergader de verworpenen van Juda en de overgeblevenen van Efraïm uit de vier windstreken naar de plaats die hun erfdeel is; opdat Zion gebouwd worde, Jeruzalem opnieuw gevestigd worde, en opdat de heerlijkheid van de laatste dagen de aarde vervulle.”⁶

In hun vijfde algemene brief aan de Kerk, die werd uitgegeven in april 1851, schreef het Eerste Pre-

sidentschap: „De vergadering van Israël is reeds begonnen; Judea ontvangt de mensen die vanouds haar bewoners waren, en de Heilige Stad wordt momenteel herbouwd; en dat is één duidelijk teken van de naderende komst van de Messias.”⁷

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vestigde in 1884 een zending in Turkije. Op 22 september 1889 werden te Aintab de eerste Arabische bekeerlingen gedoopt. In 1897 schreven president Wilford Woodruff en zijn raadgevers hun het volgende „Geliefde broeders en zusters” in Turkije:

... bespreek niet het tijdstip van de komst van Christus op een ongepaste wijze. Er staat een tijd voor vast, en die weet alleen God. Hij heeft hem niet geopenbaard. Maar de bestemde tijd zal aanbreken lang voordat de meeste mensen zich erop hebben voorbereid. Dit weten wij: het duurt niet lang meer, want de tekenen van Zijn komst zijn nu heel duidelijk. Maar er moet nog veel gedaan worden ter voorbereiding op die grote gebeurtenis. Velen van de eerlijken hebben nog nooit gehoord van Zijn grote werk in de laatste dagen. Zion moet volledig gevestigd worden. Jeruzalem moet herbouwd worden door de Joden, de tien stammen moeten terugkeren uit het noorden, de Amerikaanse Indianen, die van het huis Israëls zijn, moeten bekeerd worden en werken voor Zijn zaak. En veel meer van de verschillende takken van het huis Israëls moeten terugkeren naar de beloofde landen om erop voorbereid te zijn Hem te ontmoeten en Hem te ontvangen. Want Hij zal hun Koning zijn als Hij komt.”⁸

Een Joods vaderland, dat in de door de Britse regering op 2 no-

vember 1917 uitgevaardigde Balfour Verklaring werd voorgesteld, was moeilijk te vestigen. Toen de Arabieren en de Joden in 1921 om het beheer van het land aan het vechten waren, zei president Heber J. Grant tijdens de algemene conferentie in april van dat jaar:

„Door het gezag van het heilig priesterschap van God, dat wederom op de aarde hersteld is, en door de bediening ervan, zijn op aanwijzing van de profeet van God apostelen van de Heer Jezus Christus naar het Heilige Land geweest om dat land toe te wijden voor de terugkeer der Joden; en wij geloven dat zij, als de door de Heer gestelde tijd is aangebroken, wederom God welgevaldig zullen zijn. En laat geen enkele heilige der laatste dagen zich schuldig maken aan deelname aan enige kruistocht, in welke vorm dan ook, tegen deze mensen.”⁹

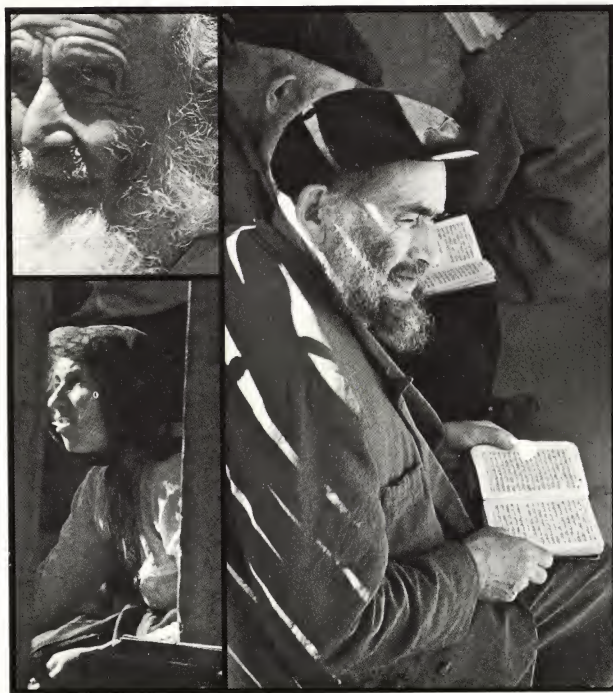
Op 2 maart 1959 zond het Eerste Presidentschap de ringpresidenten en ringzendingspresidenten een brief, waarin het de inspanning prijst van ouderling LeGrand Richards van de Raad der Twaalven, die op hun aanwijzingen ernstige pogingen in het werk heeft gesteld om Joden ertoe te brengen het herstelde Evangelie te onderzoeken. De brief luidde bovendien een ring-zendingsprogramma in onder de Joden in grote steden waar veel Joden woonden. Het is wellicht goed dit artikel te besluiten met enkele instructies uit deze brief:

„Wij achten het wijs de ringzendingen, evenals andere groepen binnen de ring te adviseren geen stromingen te steunen of trachten te propagieren die te maken hebben met de veel betwiste kwestie: „Pro- of antisemitisch”. Wij geloven dat de mormonen, algemeen

(wordt vervolgd op blz. 60)

De toekomst van het heilige land

DANIEL H. LUDLOW

Het Heilige Land is vanwege zijn strategische ligging, op het kruispunt van de grote continenten Europa, Azië en Afrika altijd van het grootste belang geweest. Veel mensen, en daaronder de leiders van de meeste landen, zijn thans geïnteresseerd in de toekomst van dit strategisch belangrijke gebied. Als heiligen der laatste dagen weten wij daar waarschijnlijk meer van dan welk ander volk ook. De enige manier om licht op de toekomst te laten vallen is door de geest van profetie. Deze gave van de Heilige Geest is in de ware Kerk altijd aanwezig. Als heiligen der laatste dagen hebben wij dus toegang tot alles wat de wereld omtrent de toekomst van het Heilige Land weet, maar bovendien hebben wij de geïnspireerde verklaringen van vroegere en hedendaagse profeten om ons te leiden. De toekomst van het Heilige Land is nauw verbonden met de toekomst van het huis Israëls, en wel in het bijzonder met de toekomst van de nakomelingen van Juda. Een onderzoek naar enkele profetieën betreffende Juda in de laatste dagen helpt ons de toekomst van dit gebied te belichten. Dit artikel behandelt veertien van dit soort profetieën. De volgende beginselen werden toegepast om te bepalen welke profetieën zouden worden opgenomen.

De Heer heeft gezegd: "... In den mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan." (II Kor. 13:1.) Er worden dus alleen die onderwerpen besproken waarvan minstens twee profetieën bestaan.

Standbeeld van de profeet Elia

Ook moeten de profetieën absoluut verwijzen naar de laatste dagen. Daarom bevatten de besproken punten (1) verklaringen van profeten uit het Oude Testament, die leefden na de Babylonische gevangenschap en die profeteerden van de toekomstige vergadering van Israël, (2) profetieën van de Heiland, gedaan tijdens Zijn zending op aarde, waarin Hij deze teksten in verband brengt met toekomstige gebeurtenissen, en (3) profetieën en andere dingen die aan de profeten van deze bedeling werden geopenbaard.

1. De profeet Elia zal naar de aarde terugkeren.

Maleachi, die na de Babylonische gevangenschap leefde, zei:

„Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des Heeren komen zal.

„En hij zal het hart der vaders

tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla.“ (Mal. 4:5-6.)

De opgestane Heiland citeerde deze tekst voor de Nephieten. De engel Moroni citeerde deze tekst voor de profeet Joseph Smith op 21 september 1823. En de Heer sprak over deze zelfde tekst tot Joseph Smith in augustus 1830, zoals staat opgetekend in de Leer en Verbonden 27:9. Hier wordt letterlijk bij monde van meerdere getuigen verteld dat Elia de profeet terug zal keren voor die grote en vreselijke dag des Heren.

De profeet Joseph Smith heeft opgetekend hoe op 3 april 1836 deze profetie werd vervuld toen het volgende visioen plaats vond:

„... [toen] ontvouwde zich een ander groot en heerlijk visioen op machtige wijze voor onze ogen; want de profeet Elia, die zonder de dood te smaken ten hemel werd opgenomen, stond voor ons en zeide:

„Ziet, de tijd is nu ten volle gekomen, waarvan werd gesproken bij monde van Maleachi, die getuigde, dat hij [Elia] zou worden gezonden voordat de grote en verschrikkelijke dag des Heren komt —

„Om het hart van de vaders tot de kinderen te wenden, en de kinderen tot de vaders, opdat de ganse aarde niet met een ban worden geslagen —

„Daarom worden de sleutelen van deze bedeling aan u overgedragen; en hierdoor moogt gij weten,

dat de grote en verschrikkelijke dag des Heren nabij is, ja, voor de deur.“ (L. en V. 110:13-16.)

Interessant is het feit dat, hoewel anderen ook geloven in de wederkomst van Elia voor de grote en verschrikkelijke dag des Heren, de heiligen der laatste dagen, voor zover ik weet, het enige volk op aarde zijn dat stellig van mening is dat deze profetie werd vervuld.

De orthodoxe Joden kijken nog steeds uit naar de komst van Elia; op hun heilige dagen staat tijdens het feestmaal een lege stoel bij de tafel voor de profeet Elia. Het kon wel eens tot het meest ironische uit de geschiedenis behoren, dat het joodse volk tot de ontdekking komt dat in 1836, terwijl zij in het Heilige Land rond de dis zaten om hun paasfeest te vieren, en een stoel leeg lieten voor de profeet Elia, de profeet Elia is gekomen — niet tot het joodse volk, maar tot de profeet van deze bedeling, Joseph Smith, in de tempel te Kirtland.

2. De nakomelingen van Juda moeten van de vier einden der aarde worden vergaderd.

Toen Moroni op 21 september 1823 aan de profeet Joseph Smith verscheen, citeerde hij het volgende uit Jesaja 11:

„En Hij zal een banier oprichten onder de heidenen, en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden uit Juda vergaderen, van de vier einden des aardrijks.“ (Jes. 11:12.)

De vlakke van Jizreël (Zie Jozua 15:56) met het plaatsje Armageddon – het laatste slagveld

Let op hetgeen Zacharia zei betreffende de vergadering:

„En vele heidenen zullen te dien dage den Heere toegevoegd worden, en zij zullen Mij tot een volk wezen; en Ik zal in het midden van u wonen; en gij zult weten, dat de Heere der heirscharen mij tot u gezonden heeft.

„Dan zal de Heere Juda erven voor Zijn deel, in het heilige land, en Hij zal Jeruzalem nog verkiezen.“ (Zach. 2:11-12.)

In een van de grote toespraken die hij kort voor zijn dood hield, maakte de profeet Joseph Smith de volgende opmerking toen hij over de tweede komst van Christus sprak. Hij zei dat deze gebeurtenissen plaats zouden vinden vóór de tweede komst van Christus.

„Juda moet wederkeren, Jeruzalem en de Tempel moeten herbouwd worden en water moet van onder de Tempel tevoorschijn komen en de wateren van de Dode Zee moeten genezen worden. Er zal enige tijd voor nodig zijn om

de muren van de stad en de Tempel te herbouwen, enz. Dit alles moet gedaan worden vóór de Zoon des Mensen zal komen.“ (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 302-303.)

In 1841 zond de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een apostel, ouderling Orson Hyde, naar het Heilige Land om het toe te wijden voor de terugkeer van de Joden. Een gedeelte van dit inwijdingsgebed luidt als volgt:

„Uw dienstknecht is . . . veilig op deze plaats aangekomen om dit land toe te wijden en te heiligen voor het *bijeenzamelen van Juda's verstrooide overblijfsel*, zoals de heilige profeten hebben voorspeld. . . . *Geef hun het verlangen* om volgens Uw Woord naar dit land op te trekken. Laat hen komen als wolken en als duiven naar hun vensteren. Laat de grote schepen van de naties hen van de verre eilanden aanvoeren; laat koningen hun pleegvaders worden en laat koninginnen met een moederlijke liefderijkheid de tranen van verdriet uit hun ogen wassen. . . .“ (*Een wonderbaar werk en een wonder*, blz 170, 171. Cursivering toegevoegd.)

3. De nakomelingen van Juda zullen goud en zilver van alle naties der aarde gebruiken om het land weer tot ontplooiing te brengen.

Wederom zei Zacharia: „En ook zal Juda te Jeruzalem strijden; en het vermogen aller heidenen rondom zal verzameld worden, goud

en zilver, en klederen in grote menigte.“ (Zach. 14:14.)

Een bevestigende verklaring van een profeet uit onze tijd werd door Wilford Woodruff gegeven, namelijk: „ . . . de tijd is niet ver dat er een beroep gedaan zal worden op de rijken onder de Joden om hun overvloed te gebruiken voor de vergadering van de verstrooiden van Juda en het gebied in en rondom Jeruzalem te kopen dat vroeger door hun vaderen werd bewoond, en de heilige stad en tempel te herbouwen.“ (Millennial Star, vol. 41, blz. 244.)

In 1967 werd Levi Eshkol, de toenmalige premier van Israël, geïnterviewd door verslaggevers van *U.S. News and World Report*. Hij vertelde dat Israël meer dan een miljard dollar had ontvangen van de Joden in de Verenigde Staten. Ook is bekend dat ruim anderhalf miljard dollar van West-Duitsland werd ontvangen als schadeloosstelling en herstelbetalingen. De profetie dat goud en zilver van elders gebruikt zullen worden om dit land weer tot ontplooiing te brengen werd letterlijk vervuld en deze vervulling is wellicht nog steeds in volle voortgang.

4. Het land van Jeruzalem moet produktief gemaakt worden.

Uit Ezechiël wordt met betrekking tot het land van Jeruzalem in de laatste dagen gezegd:

„ . . . het verwoeste land zal bebouwd worden, in plaats dat het een verwoesting was, voor de ogen van een ieder, die er doorging.

„En zij zullen zeggen: *Dit land, dat*

verwoest was, is geworden als een hof van Eden; en de eenzame, en de verwoeste en verstoorde steden zijn vast en bewoond.

„Dan zullen de heidenen, die in de plaatsen rondom u zullen overgelaten zijn, weten, dat Ik, de Heere, de verstoorde plaatsen bebouw, en het verwoeste beplant. *Ik, de Heere, heb het gesproken en zal het doen.*“ (Ez. 36:34-36. Cursivering toegevoegd.)

Uit de Schriften van onze tijd:

„Maar ziet, zegt de Here der heirscharen: Ik zal de kinderen der mensen tonen, dat het nog een korte tijd zal duren, en dan zal Libanon in een vruchtbaar veld worden veranderd; en het vruchtbare veld zal als een woud worden geacht.“ (III Ne. 27:28.)

Orson Hyde heeft in zijn toewijdingsgebed te Jeruzalem gezegd: „Geef daarom, o God, in de naam van Uw geliefde Zoon, Jezus Christus, *dat de onvruchtbaarheid van dit land worde weggenomen en laat er stromen van levend water*

te voorschijn komen om deze dorstige aarde te bewateren. Laat de wijnrank en de olijfboom krachtig voortbrengen en laat de vijgeboom bloeien en gedijen. Laat het land overvloedig vruchtbaar worden wanneer de rechtmatige heirscharen het bezitten; *laat er overvloedig voortkomen* om de terugkerende verdoodden te voeden die huiswaarts komen met de geest van genade en gebed; dat de wolken het doordringen met kracht en rijkdom en dat de velden de mensen tegenlachen vanwege hun overvloed. (Zie Zach. 12:10) Laat de kudde en de herders op grootse wijze vermeerderen en zich vernemenigvuldigen op de bergen en de heuvels. . .“ (DHC, vol. 4, blz. 457. Cursivering toegevoegd.)
Wie de laatste tijd Israël doorkruisten kunnen getuigen dat er delen van dit gebied een tuin gelijk zijn geworden, ter vervulling van deze profetie.

5. Deze nakomelingen van Juda zullen worden aangevallen door hun vroegere veroveraars, maar ze zullen verlost worden

Over deze gebeurtenissen heeft Zacharia ook geciteerd, nl.:

„Te dien dage zal Ik de leidlieden van Juda stellen als een vurigen haard onder het hout, en als een vurige fakkel onder de schoven; en zij zullen ter rechter-, en ter linkerzijde alle volken rondom verteren; *en Jeruzalem zal nog blijven in haar plaats te Jeruzalem.*“

„En het zal te dien dage geschieden, dat *Ik zal zoeken te verdelgen alle heidenen, die tegen Jeruza-*

lem aankomen.“ (Zach. 12:6, 9. Cursivering toegevoegd.)

In III Nephi wordt hiervan getuigd door twee personen in plaats van één, want hier citeert de Heiland Jesaja met betrekking tot de laatste dagen:

„Zie, zij zullen zich zekerlijk tegen u vergaderen, doch niet uit Mij; wie zich tegen u zal vergaderen, zal om uwentwil vallen.

„Geen wapen, dat tegen u wordt bereid, zal gelukken. . .“ (III Ne. 22:15,17; geciteerd door de Heiland uit Jesaja 54:15,17.)

Hier hoeft niet herhaald te worden wat er in juni 1967 gebeurd is toen Israël een gebied veroverde dat drie keer zo groot was als zijn oorspronkelijke grondgebied van 20.720 km² werd het 67.340 km². W. Cleon Skousen (voorheen politiecommissaris in Salt Lake City, lid van de Kerk, schrijver van verscheidene boeken) gebruikte als titel voor zijn boek over deze gebeurtenis de uitdrukking „fantastische overwinning.“ Het tijdschrift *Life* gebruikte de uitdrukking „ongelooflijke overwinning.“ Een regelingsfunctionaris zei dat het vrijwel een bliksemoverwinning was.

6. Jeruzalem zal onder het beheer van Israël komen.

„. . . en Jeruzalem zal nog blijven in haar plaats te Jeruzalem.“ (Zach. 12:6.)

„Dan zal de Heere Juda erven voor Zijn deel, in het heilige land, en Hij zal Jeruzalem nog verkiezen.“ (Zach. 2:12.)

Nu al ruim 1900 jaar besluiten de orthodoxe Joden hun rituele gebe-

den met de smeekbede: „Volgend jaar in Jeruzalem.“ In 1967 was voor de eerste keer in 1900 jaar het „volgend jaar in Jeruzalem“ voor het joodse volk gekomen. Verbazingwekkend is ook dat hoewel het joodse volk zegt dat Jeruzalem de hoofdstad van het land is, alle andere landen, inclusief de Verenigde Staten, zeggen dat Tel Aviv de hoofdstad van Israël is. Tel Aviv was alleen de hoofdstad in

de maanden in 1948 en 1949, toen Israël zelfs geen gedeelte van Jeruzalem bezat. Daarna werd de hoofdstad naar Jeruzalem verplaatst. David Ben-Goerion (geboren in 1886, eerste premier van Israël) verklaart deze gebeurtenis en schrijft:

„Toen de oorlog woedde . . . waren wij gedwongen de zetel van de regering tijdelijk in het hoofdkwartier bij Tel Aviv te vestigen. Maar

de staat Israël heeft slechts één hoofdstad gehad, en zal die blijven behouden, namelijk Jeruzalem, het eeuwige . . .“ (*The Jews in their land*, blz 342-43.)

Hoewel dus de wereld naar de regering in Tel Aviv verwijst, zegt Israël: „Onze hoofdstad is Jeruzalem.“

7. Het joodse volk begint in Jezus Christus te geloven en uiteindelijk zal het Evangelie aan hen gepredikt worden.

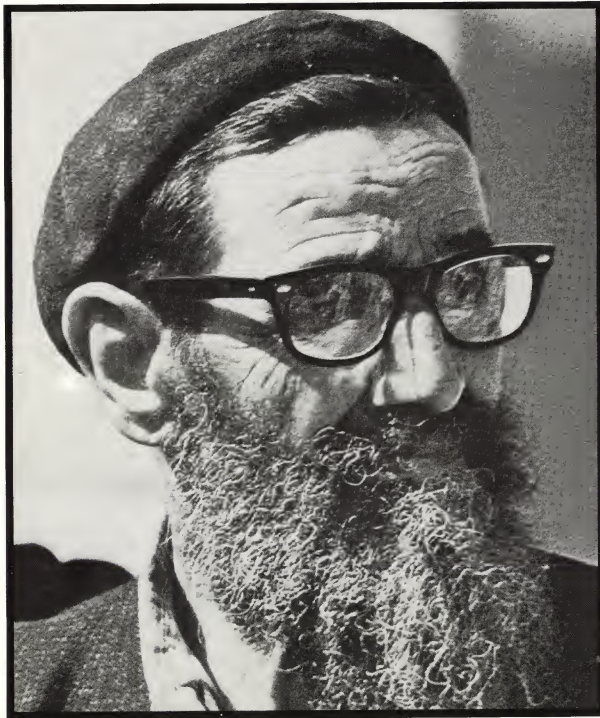
Mattheüs zegt: „ . . . dit evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen.“ (Mt. 24:14.)

De Heiland, sprekend over het feit dat Hij het verbond zou gedenken dat Hij met Israël gemaakt had, zei:

„En de tijd zal komen, dat de volheid van Mijn evangelie hun zal worden gepredikt;

„En zij zullen in Mij geloven, dat Ik Jezus Christus ben, de Zoon van God, en zij zullen in Mijn naam tot de Vader bidden.“ (III Ne. 20: 30-31.)

Over deze gebeurtenissen zei Wilford Woodruff in 1855: „Wanneer de niet-Joden het Evangelie verwerpen, *zal het van hen weggenomen en aan het huis Israëls gegeven worden*, aan het volk dat zo lang heeft geleden, dat nu onder alle naties op aarde verspreid is, . . . en zij zullen Jeruzalem, de oude stad, herbouwen en het heerlijker maken dan het was en zij zullen in Israël een leider hebben, een man vol van de kracht Gods en de gave

des Heiligen Geestes; zij worden thans alleen van dit werk afgehouden omdat de volheid der heidenden nog niet gekomen is. (*Journal of Discourses*, deel 2, blz. 200. Cursivering toegevoegd.)

Daarom hoeven de heiligen der laatste dagen niet verbaasd te zijn als er een grote zending in Israël gevestigd wordt.

8. Er zal in Jeruzalem een nieuwe tempel gebouwd worden.

In Zacharia 8:9 staat een uitspraak welke luidt: „Laat uw handen sterk zijn, . . . dat de tempel gebouwd zou worden.“

In Ezechiël 40-48 wordt een beschrijving van de tempel gegeven. Er wordt naar de tempel in Jeruzalem verwezen door Orson Pratt in *Journal of Discourses*, deel 19, blz. 19—29, en in de *Leer en Verbonden* 124:36-37. President Wilford Woodruff heeft gezegd:

„. . . Christus zal niet komen alvorens al deze dingen zijn geschied. Jeruzalem moet herbouwd worden. De tempel moet gebouwd worden.

„. . . Deze dingen werden door de profeten geopenbaard, zij zullen worden vervuld.“ (*MS*, deel 52 [8 okt. 1890], blz. 740.)

En Joseph Smith heeft gezegd: „Wat was door alle eeuwen heen het doel van de vergadering der Joden, of het volk van God? . . . Het hoofddoel was de Heer een huis te bouwen waardoor Hij Zijn volk de verordeningen van Zijn huis kon openbaren . . .“ (*DHC*, deel 5, blz. 423.)

Vele orthodoxe Joden spreken zelf

over de bouw van een derde tempel. Aangaande dit onderwerp werd enkele jaren geleden in het Midden-Oosten een belangrijke rol ontdekt. Dr. Yigael Yadin van de Hebreeuwse Universiteit is thans bezig met de vertaling van deze rol die hij de Tempelrol noemt en waarover hij zegt:

„Het verbazingwekkende van deze rol is dat hij als een thora — een wet — werd geschreven, door God aan Mozes gegeven. De gehele tekst is *in de eerste persoon enkelvoud* geschreven *met God als spreker*. Iedere andere Dode Zee rol is ofwel een afschrift van een bestaand bijbelboek of een uitleg van de Bijbel of een sectarisch document dat door de gemeenschap van Qumran werd samengesteld. Hier hebben wij voor de eerste keer een rol die blijkaar voor de Bijbel bestemd was maar voor zover wij weten nooit deel heeft uitgemaakt van de kanonieke boeken.“ (*Newsletter Nr. 7* van de Amerikaanse Scholen voor Onderzoek in het Oosten, 13 november 1967. Cursivering toegevoegd.)

Waarover gaat die tekst? Dr. Yadin zegt dat ze de plannen bevat voor de bouw van een grote tempel en dat er een verandering wordt ingevoerd in de constructie van de tempel. In plaats van twee zijn er drie voorhoven, die elk precies vierkant zijn. De middelste hof en de buitenste hoven van de tempel moeten twaalf poorten hebben, drie aan elke kant, en elke poort moet naar een van de twaalf stammen van Israël worden genoemd. Dr. Yadin zegt verder:

„Hier hebben wij een rol die blijkaar bestemd was om in de Bijbel te worden opgenomen maar nooit deel heeft uitgemaakt van de bijbelse kanonieke boeken.“

„Dit is belangrijk. De hele apocalyptische literatuur en die van Qumran spreken over de hereniging van de twaalf stammen van Israël zoals door God was verordend. Ook hier wordt de nadruk gelegd op de twaalf stammen net zoals dit geregeld in het Nieuwe Testament wordt gedaan.“ (Ibid.)

Orson Pratt omschreef een ander belangrijk kenmerk van de tempel die in de laatste dagen in Jeruzalem gebouwd zal worden, nl.: „*De tempel te Jeruzalem wordt ongetwijfeld gebouwd door diegenen die in de ware Messias geloven*. De constructie ervan zal in enkele opzichten verschillen van de tempels die nu gebouwd worden. Deze tempel zal plaats bieden aan de troon van God, waarop Hij nu en dan Zelf zal zitten en voor eeuwig over het huis Israëls zal regeren.“ (*JD*, deel 19, blz. 20. Cursivering toegevoegd.)

9. Een nieuwe leider, genaamd David (een nakomeling van de vroegere koning David), zal een groot leider in Israël worden.

Ezechiël profeteert dit en er staan aanvullende teksten over in Jeremia, Jesaja, Hosea en Zacharia. De profeet Joseph Smith zei drie maanden voor zijn dood: „. . . de troon en het koninkrijk van David zullen hem ontnomen worden, en in de laatste dagen aan een andere David uit zijn geslacht gegeven

worden." (*Leringen van de profeteet Joseph Smith*, blz. 360.)

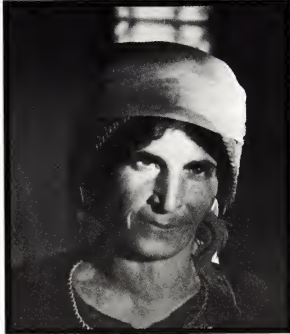
De grote held van het oude Israël was David, de koning van Israël. Er zal een nieuwe leider met dezelfde naam naar voren komen.

10. De naties der wereld zullen zich tegen de nakomelingen van Juda verzamelen en Juda zal worden verslagen.

Zacharia citeert de Here als volgt: „Want Ik zal alle heidenen tegen Jeruzalem ten strijde verzamelen; en de stad zal ingenomen, en de vrouwen zullen geschonden worden; en de helft der stad zal uitgaan in de gevangenis; maar het overige des volks zal uit de stad niet uitgeroeid worden.” (Zach. 14:2.)

President Woodruff heeft dit onderwerp ook besproken: „... O huis van Juda, ... Het is waar dat gij nadat ge teruggekeerd bent en u in uw land hebt verzameld, en uw stad en uw tempel herbouwd hebt, de niet-Joden hun legers zullen verzamelen om tegen u te strijden, om u als een roof en plundering te nemen. Zij zullen dit doen, want de woorden van uw profeten moeten worden vervuld...” (Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff* [Bookcraft 1964] blz. 509.)

Als u zich afvraagt hoe deze profetie zou kunnen worden vervuld, wil ik u er aan herinneren dat de algemene vergadering van de Verenigde Naties op 4 juli 1967 met 99 tegen 0 stemmen Israël veroordeelde wegens het annexeren van Jeruzalem. Twintig landen onthielden zich van stemming, 99 landen

stemden voor de veroordeling van Israël; niet één natie stemde tegen de veroordeling. Indien een militaire macht van de Verenigde Naties naar het Midden-Oosten gezonden zou worden om Jeruzalem weer over te nemen, zouden letterlijk alle landen van de wereld zich verzamelen om weer tegen Juda te strijden.

11. Twee profeten zullen voor de joodse natie verwekt worden.

Joseph Smith heeft het volgende verklaard over de twee profeten die in Openbaring 11:2-3, 6-12 worden genoemd:

„Vraag: Wat moeten wij verstaan onder de twee getuigen in het elfde hoofdstuk van Openbaring?

„Antwoord: Het zijn twee profeten, die in de laatste dagen voor de joodse natie zullen worden verwekt, ten tijde der herstelling, om tot de Joden te profeteren, nadat zij zijn vergaderd en de stad Jeruzalem in het land hunner vaderen hebben gebouwd.” (L. en V. 77:15.)

Orson Pratt heeft het volgende gezegd met betrekking tot de rol van deze profeten: „Wij kunnen ook de verklaring van Johannes aanhalen met betrekking tot de twee getuigen die gedurende die periode zullen profeteren. Zij zullen drie en een half jaar profeteren en *hun werkterrein zal Jeruzalem zijn* nadat het door de Joden is herbouwd. Door hun profetieën en de macht van God die hen begeleidt, zullen de naties die zich tegen Jeruzalem verzameld hebben, afgeweerd worden. Deze profeten zullen hen in bedwang houden door hun geloof en hun macht. Spoedig daarop zullen deze naties de twee getuigen overmeesteren en daar hun zending dan voltooid is, zullen zij gedood worden en hun lichamen zullen drie en een halve dag in de straten van de stad liggen. Dan zal er een grote aardbeving plaatsvinden en deze twee getuigen zullen ten hemel opgenomen worden.” (*JD*, deel 16, blz. 329. Cursivering toegevoegd.)

Voor een uitgebreider overzicht van hetgeen er plaats zal vinden kan men het elfde hoofdstuk van het Boek Openbaring lezen.

12. De Heiland zal aan de nakomelingen van Juda verschijnen.

Zacharia zegt:

„... zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, ...” (Zach. 12:10.) De Leer en Verbonden geeft ons een duidelijker verslag omdat de Heiland, hierover sprekende, heeft gezegd:

„En dan zullen de Joden Mij aan-

zien, en zeggen: „Wat zijn deze wonden in Uw handen en in Uw voeten?”

„Dan zullen zij weten, dat Ik de Here ben; want Ik zal tot hen zeggen: Het zijn de wonden, waarmee Ik ben geslagen in het huis Mijner vrienden. Ik ben het, Die werd verheven. Ik ben Jezus, Die werd gekruisigd. Ik ben de Zoon van God.

„En dan zullen zij wenen om hun ongerechtigheden; dan zullen zij treuren, omdat zij hun Koning hebben vervolgd.” (L. en V. 45:51-53.)

President Woodruff zinspeelt als volgt op deze grote gebeurtenis:

„... de Joden moeten zich in ongelooft in hun eigen land verzamelen... en als ze dit gedaan hebben en hun stad hebben herbouwd, zullen de niet-Joden ter vervulling van de woorden van Ezechiël, Jeremia en de andere profeten optrekken om tegen Jeruzalem te strijden en het als een roof en plundering te nemen. *Dan, als zij de helft van de stad hebben gevangengenomen en de Joden voor de laatste keer op aarde gekweld hebben, zal hun Grote Verlosser, Silo, komen.* (JD, deel 15, blz. 277-78. Cursivering toegevoegd.)

13. De Messias zal het volk van Israël naar de overwinning leiden en Hij zal later als Koning der koningen en Heere der heren regeren.

Zacharia heeft hierover gezegd:

„En de Heere zal uittrekken, en Hij zal strijden tegen die heidenen, gelijk ten dage als Hij gestreden heeft, ten dage des strijds.

„En de Heere zal tot Koning over

De Heiland — naar een schilderij van HARRY ANDERSON

de ganse aarde zijn; te dien dage zal de Heere één zijn, en Zijn Naam één.” (Zach. 14:3, 9.)

De Leer en Verbonden vermeldt deze gebeurtenis eveneens:

„... de tegenwoordigheid des Heren zal zijn als het versmeltende vuur, dat brandt, en als het vuur, dat de wateren doet koken.

„O, Here, Gij zult nederkomen om Uw naam aan Uw tegenstanders bekend te maken, en alle natiën zullen bij Uw tegenwoordigheid beven.” (L. en V. 133:41-42.)

Ook president Woodruff heeft gezegd dat de Heiland de strijd van Juda zal strijden: „... maar wanneer deze bezoeking komt zal de levende God, Die Mozes door de woestijn leidde, u verlossen en in uw midden staan en Hij zal voor u strijden; en gij zult Hem kennen en dat zal het einde zijn van de bezoeken der Joden. De vernietiging van de niet-Joden zal zo groot zijn, dat het hele huis Israëls dat te Jeruzalem is ver-

gaderd, zeven maanden nodig zal hebben om de doden van hun vijanden te begraven en de oorlogswapenen zullen hun voor zeven jaar brandstof verschaffen, zodat ze geen hout uit het bos behoeven te halen. Dit zijn geweldige uitspraken — wie kan ze verdragen? Niettemin zijn ze waar en zullen ze worden vervuld volgens de woorden van Ezechiël, Zacharia en andere profeten. Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één jota noch één titel onvervuld voorbijgaan. (Cowley, blz. 509-10.)

14. Twee grote hoofdsteden zullen opgericht worden — één in Zion en één in Jeruzalem.

Betreffende deze gebeurtenis heeft Jesaja het volgende geprofeeteerd (profeten van onze tijd hebben er ook op gewezen dat deze teksten betrekking hebben op onze tijd, en die opvatting vinden wij in de Leer en Verbonden, afdeling 133):

„En het zal geschieden in het laatste der dagen, dat de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op den top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en tot denzelfden zullen alle heidenen toevloeien.

„En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heeren, tot het huis van den God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en dat wij wandelen in Zijn paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem.” (Jes. 2:2-3.)

President Joseph F. Smith sprak

als volgt over deze twee vergaderplaatsen: „Het oude Jeruzalem zal nadat de Joden gereinigd van hun zonden en geheiligd zijn, een heilige stad worden waar de Here zal vertoeven en van waaruit Zijn woord zal voortgaan naar alle volken. Evenzo zal op het Amerikaanse continent de stad Zion, het *Nieuwe Jeruzalem* – worden gebouwd en *daar vandaan zal de wet van God ook uitgaan.*

Er zal geen twist zijn *want beide steden zullen de hoofdzetels zijn van de Verlosser der wereld.* Vanuit beide steden zal Hij Zijn wetten doen uitgaan, naargelang de omstandigheden. *Jeruzalem zal de vergaderplaats voor Juda zijn* en voor hen die daartoe behoren van het huis Israëls. *Zion zal de vergaderplaats zijn van Efraim* en de zijnen, op wier hoofd „de rijkere zegeningen“ zullen worden bevestigd.“ (*Improvement Era*, deel 22 [1919] blz. 815-16.)

Als heiligen der laatste dagen behoren wij meer te weten over de profetieën aangaande Israël dan welk ander volk op aarde ook, het joodse volk inbegrepen. Wij hebben alles wat zij hebben, maar bovendien hebben wij de woorden van de profeten in het Boek van Mormon, de Parel van Grote Waarde en de Leer en Verbonden. Wij hebben thans ook levende profeten aan het hoofd van de Kerk staan die ons meer over deze gebeurtenissen kunnen vertellen.

De Heiland vermaande ons om „deze dingen ijverig te onderzoeken.“ Een van de doelen waarom deze speciale uitgave van de „En-

sign“ aan het heilige land werd gewijd, is de heiligen der laatste dagen te inspireren en te motiveren om meer over de handelingen van de Heer met Zijn verbondsvolk te leren. *

(vervolg van blz. 51)

gesproken, de Joden begrijpen en hen waarschijnlijk vriendelijker hebben bejegend dan welke andere bevolkingsgroep ook, en met onze opvatting over universele broederschap zou het een onhoudbare situatie zijn indien wij er als groep vooroordelen en onwelwillendheid op na zouden houden jegens kinderen van onze Vader. Het voorstaan van enige opvatting van deze aard zou hoogstwaarschijnlijk misverstanden en debatten tot gevolg hebben, zonder dat het iemand tot werkelijk nut zou zijn. Wij hebben een boodschap voor de Joden. Het zal ons verheugen die bekend te maken als zij willen luisteren.

„In verband met het onderwerp van deze brief nemen wij de gelegenheid te baat de aandacht van onze zendingen te vestigen op het feit dat het onverstandig is op enigerlei wijze te trachten data en tijdstippen vast te stellen waarop de profetie in vervulling zal gaan. . . . Wij aanvaarden de openbaringen, wij geloven in de profetieën. Het tijdstip van de vervul-

ling ligt besloten in de ondoorgrondelijke wijsheid van de Heer. Het is goed alle mensen te leren dat zij voorbereid moeten zijn op de vervulling van de profetie, en dat zij al het andere aan Hem moeten overlaten.“¹⁰

Zo zien we dan dat het Eerste Presidentschap bijna honderdvijftig jaar lang de leerstellingen betreffende de vergadering van het verstrooide nageslacht van Abraham en hun terugkeer naar hun heilige land heeft onderwezen.

1 *Documentary History of the Church*, deel 7, blz. 478–79

2 Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 15, 18.

3 *Idem*, blz. 303

4 *Idem*, blz. 326

5 Matthias F. Cowley: *Wilford Woodruff* (Bookcraft, 1965), blz. 231–32

6 *Millennial Star*, deel 11, blz. 231

7 *MS*, deel 13, blz. 209

8 Document ten kantore van de kerkhistoricus

9 *Era*, deel 24, (juni 1921), blz. 747

10 Document ten kantore van de kerkhistoricus

Dr. Clark is de schrijver en samensteller van verscheidene boeken, onder meer van *Story of the Pearl of Great Price* en *Messages of the First Presidency*. Hij is hoogleraar in handschriften uit de oudheid aan de Brigham Young Universiteit, en hij is lid van Wijk Oak Hills I in de Ring Sharon Oost.

„Wat u ons vandaag verteld heeft is verbazingwekkend.
Waarom vertelt u het de hele wereld niet?“

Juda moet terugkeren

ELDIN RICKS

De plaats van handeling was de eetzaal in een hotel te Jeruzalem. Daar ik een vreemdeling was te midden van een groep joodse gasten in het hotel, vroeg één van hen wat mij naar Israël gevoerd had. Ik vertelde dat ik Hebreeuws studeerde. Het feit dat ik uit de Verenigde Staten was gekomen om hun taal te bestuderen trok de volle belangstelling. Even verder in het gesprek merkte ik op: „Ik geloof dat het u plezier zal doen wanneer u verneemt dat de kerk waartoe ik behoor — de ‚Mormoonse‘ Kerk — reeds lang in de vergadering van het joodse volk geïnteresseerd is.“

„Werkelijk?“ vroeg één van de aanzittenden. „Wilt u ons wat meer over die belangstelling vertellen?“ „In het eerste gedeelte van de negentiende eeuw,“ begon ik, „voorspelde Joseph Smith, de profeet-oprichter van de Mormoonse Kerk, dat in deze tijd en deze eeuw de Joden naar Jeruzalem zouden terugkeren. In 1841 maakte Orson Hyde, één van zijn mede-

bestuursleden van de Kerk, een speciale reis naar Jeruzalem. Toen hij hier was ging hij naar de Olijfberg en zond een gebed op dat wij als een toewijdingsgebed beschouwen, ten behoeve van de Joden, dat zij door de Geest bewogen zouden worden terug te keren; ten behoeve van het klimaat en de aarde, dat zij geschikt zouden zijn om een grote bevolking van het nodige te voorzien; en ten behoeve van de wereldlijke regeringen van deze aarde, dat zij zouden medewerken om de joodse vestiging mogelijk te maken.“ Het was mijn bedoeling niet om een lezing te houden, maar de hele groep was met eten opgehouden en luisterde vol aandacht, dus ging ik verder.

„Ik geloof bovendien dat het u zal interesseren dat Joseph Smith niet alleen de bijeenvergadering van de Joden profeteerde, maar ook voorspelde dat er hier in Jeruzalem een tempel gebouwd zou worden voor de komst van de Messias.“

Ik haalde de voorspelling van Joseph Smith aan: „Juda moet wederkeren, Jeruzalem en de Tempel moeten herbouwd worden en water moet van onder de Tempel te voorschijn komen . . . en dit alles moet gedaan worden vóór de Zoon des Mensen zal komen.“ (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 302-303.)

Bij mijn vermelding van de toekomstige tempel kwam een verrassende reactie van een man die naar ik later vernam rabbi was. Zichtbaar vijandig zei hij: „Wel, zelfs de meest ambitieuze Jood droomt niet van het vooruitzicht dat wij ooit een tempel zullen bouwen!“

Op dat moment ging de telefoon en iemand zei tegen de rabbi dat het voor hem was. Voordat hij de tafel verliet kon ik nog zeggen:

„A propos, staat er in uw gebedenboek dat u eeuwenlang iedere vrijdagavond gebruikt niet een gebed voor de terugkeer van de Joden naar Jeruzalem en voor de herstelling van uw oude tempel?“

Het was plotseling heel stil in de eetzaal. Tenslotte zei iemand: „Ja, dat is waar.“

„Mag ik dan mijn geloof bij uw gebeden voegen,” vroeg ik, „dat de tijd zal komen wanneer de profetieën van Joseph Smith en uw gebeden vervuld zullen worden en er hier in Jeruzalem een tempel zal staan voordat de Messias komt?”

Een vrouw zei: „Soms lijkt het er op dat de Voorzienigheid de vergadering van de Joden leidt.”

Ik vertelde de groep dat ik er heel zeker van was dat dit waar was.

Naderhand bedacht ik hoe vreemd het feitelijk was dat een vreemdeling hun moest vertellen dat God hen hielp, terwijl zij het mij eigenlijk hadden moeten vertellen. Begin oktober 1956 verliet ik Israël, ongeveer drie weken voordat de gevechten uitbraken die als gevolg hadden dat de Egyptenaren het Suezkanaal nationaliseerden. Ik hervatte mijn studie aan het Dropsie College voor Hebreeuws en aanverwante wetenschappen te Philadelphia en bemerkte op een dag dat ik voor een volkomen ander gehoor de dingen herhaalde die ik tijdens het diner in Jeruzalem had gezegd. Dat was aan het eind van een college antropologie.

De professor, Dr. Raphael Patai, bekend door zijn boeken en artikelen over de volkeren en gewoonten van het Midden-Oosten, vroeg:

„Mijnheer Ricks, heeft u bij uw bestudering van de achtergronden van de Zionistische beweging ontdekt wie de eerste christelijke Zionist was, nog voor de tijd van Herzl?”

Omdat Theodor Herzl (1860-1904; Oostenrijks joods schrijver) in 1897 de Zionistische beweging stichtte, vroeg hij wie volgens mijn onderzoekingen de eerste christelijke

voorzitter van de terugkeer van de Joden vóór 1897 was. Ik vertelde hem dat ik iemand gevonden had uit het jaar 1830.

„Achtthonderddertig!” was zijn verbaasde antwoord. „Dat is meer dan vijftig jaar voordat de Zionistische beweging begon.”

„Ja,” antwoordde ik, „dat weet ik. Dat weet ik heel goed.”

„Wie is dat dan geweest?”

„Joseph Smith, de oprichter van mijn kerk,” antwoordde ik.

„Wou u beweren dat uw Joseph Smith reeds in 1830 voor de terugkeer van de Joden pleitte?”

„Ja, mijnheer. Bovendien geloof ik dat het u zal interesseren” — en hier was ik mij zeer goed bewust van het feit dat ik voornamelijk herhaalde wat ik tijdens het diner een paar weken tevoren in Jeruzalem had gezegd — „dat hij in 1841 een van zijn medebestuurders van de Kerk aanwees om naar Jeruzalem te gaan en het toe te wijden voor de terugkeer van de Joden.”

„Is hij gegaan?” vroeg hij.

„Ja, hij is inderdaad gegaan.”

„Wat deed hij toen hij daar was?”

„Hij ging naar de top van de Olijfberg en zond een gebed op dat wij beschouwen als het toewijdingsgebed ten behoeve van het klimaat en de grond opdat die een grote bevolking zouden kunnen voeden, ten behoeve van de wereldlijke regeringen opdat die zouden meewerken, en ten behoeve van de Joden zelf opdat die door de Geest bewogen zouden worden om terug te keren.”

Verbaasd wendde hij zich tot een rabbi die bij mij in de klas zat en riep uit: „Wie weet of het heeft geholpen!”

Ik zei hem dat ik ervan overtuigd was dat het had geholpen.

In het daaropvolgende voorjaar verliet Dr. Patai Dropsie College

en werd directeur voor onderzoek bij de Herzl Stichting in New York. In deze nieuwe functie schreef hij mij of ik naar New York wilde komen om voor zijn organisatie een lezing te houden over het onderwerp: „Het Zionisme en de Mormoonse Kerk.” Mij werd gevraagd nog twee „geïnformeerde gesprekspartners” mee te brengen die konden helpen de vragen te beantwoorden en mijn verklaringen te bevestigen. Gehoor gevend aan deze uitnodiging verzegelden Dr. Ellis Rasmussen en Dr. Paul Andrus mij bij deze onderneming. De lezing werd goed ontvangen en later door de Herzl Stichting gepubliceerd in haar jaarboek. (*Herzl Yearbook Essays in Zionist History and Thought*, deel 5, blz. 147-174.)

Na de presentatie sprak een joodse heer ons aan en zei: „Wat u ons vandaag heeft verteld is verbazingwekkend en nieuw. Ik vraag me af waarom u het niet aan de hele wereld vertelt.”

Wij vertelden hem dat onze kerk reeds tientallen jaren probeert onze boodschap aan de mensen te brengen maar dat de wereld zich niet erg verlangend had betoond om te luisteren.

„Weet u wat ik bedoel,” zei hij, „waarom geeft u niet een kleine brochure of iets dergelijks uit die u bij miljoenen exemplaren over de hele wereld verspreidt? Sinds de Suez-crisis van verleden jaar dreigen de Arabieren de Joden van Israël weer de zee in te drijven. Misschien kan uw kerk de boodschap dat God de Joden oproept terug te keren, ver genoeg en vlug genoeg bekend maken om de wereldopinie op dit kritieke moment weer in evenwicht te brengen.”

We bedankten hem voor het voorstel, hoewel we wisten dat de

aard van de redding die de herstelde Kerk van Christus de Joden had te bieden niet politiek maar geestelijk was.

Deze en andere ervaringen hebben de indruk bij de schrijver achtergelaten dat de profetische rol van Joseph Smith met betrekking tot de vergadering der Joden (waarvan slechts een heel klein gedeelte door dit artikel wordt behandeld) een machtig getuigenis is van zijn profetische inspiratie. En daar de terugkeer van de Joden deel uitmaakt van de geprofeteerde voorbereiding op de tweede komst van Christus, is dit hedendaagse verschijnsel een aanwijzing dat de komst van de Heer niet veraf kan zijn.

Toespraak gehouden tijdens de 142ste Jaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ouderling HOWARD W. HUNTER van de Raad der Twaalven.

Een jeugdherinnering aan het soort onderwijs waarop het aankomt

Een leraar

Met het oog op de klok* vouw ik de notities die ik gemaakt heb op en stop ze in mijn binnenzak. Ik zal alleen enkele ogenblikken nemen om een klein voorval te vertellen dat, toen ik nog een jongen was, veel indruk op mij heeft gemaakt. Het kwam in mijn herinnering op toen verteld werd dat er vanmiddag zoveel toegewijde mensen bij ons zijn, die onze jeugd onderwijzen.

Op een mooie zomerdag stond ik 's-morgens bij het raam. De gordijnen hielden mij verborgen voor twee kleine schepseltjes buiten op het grasveld. Het ene was een grote vogel en het andere een kleintje, blijkbaar pas uit het nest. Ik zag de grote vogel het grasveld ophuppen, hij zette zijn pootje ergens op en hield zijn kopje scheef. Hij trok een grote vette worm uit de grond en hupte terug. Het kleine vogeltje deed zijn snavel wijd open maar de grote vogel slikte de worm in.

Toen zag ik dat de grote vogel een boom in vloog. Hij pikte even in de bast en kwam terug met een grote kever in zijn snavel. Het kleine vogeltje deed zijn snavel wijd open maar de grote vogel slikte de kever in. Er werd krijsend geprotesteerd.

De grote vogel vloog weg en ik zag hem niet meer, maar ik keek naar het kleine vogeltje. Na een poosje hupte het kleine vogeltje over het grasveld, zette zijn pootje neer, hield zijn kopje scheef en trok een grote worm uit de grond. Hij had zijn lesje geleerd, aan de hand van een voorbeeld.

God zegene de goede mensen die onze kinderen en onze opgroeiende jeugd onderwijzen; dat bid ik nederig, in Jezus' naam. Amen.

* De tijd die ouderling Hunter was toegestaan om te spreken werd verkort teneinde ouderling Hugh B. Brown de gelegenheid te geven om te spreken. Ouderling Brown was om gezondheidsredenen niet opgenomen in de lijst van sprekers.

Eldin Ricks behaalde zijn doctoraat in de studie van het Midden-Oosten aan de Dropsie Universiteit. Hij doceert aan de afdeling teksten uit de oudheid van de Brigham Young Universiteit en is bisschop van een campus-wijk.

De belangrijkheid van een persoonlijk getuigenis

De macht van de Heilige Geest bouwt de leden van de Kerk op, en versterkt, verlicht en verenigt hen.

Ik ben zeer onder de indruk, broeders en zusters, van de kracht van de getuigenissen die deze middag en vanmorgen in de conferentie werden gegeven. Ik vond het getuigenis van president Smith zo vast, zo sterk en zeker. Hoe kan iemand nog twijfelen! Het werd op meesterlijke wijze voortgezet door broeder [Mark E.] Peterson, en zo oprecht. De getuigenissen van de andere broeders, bisschop Featherstone en bisschop Peterson waren zo nederig en zo zeker; dit was het getuigenis van hun leven. En dan het getuigenis van de anderen, zoals van broeder Kimball, altijd lieflijk en oprecht. Dit zijn de dingen die belangrijk zijn in ons leven.

Een getuigenis van het Evangelie is een van de meest waardevolle bezittingen van een lid van de Kerk. De kracht, en de eenheid van de Kerk zijn afhankelijk van elk lid afzonderlijk; dit dient zo te leven dat het voor zichzelf tot de wetenschap komt dat het Evangelie waar is.

De geestelijke staat van de leden van de Kerk wordt bepaald door de mate waarin de leden het Evangelie naleven en het gezelschap van de Heilige Geest waardig zijn door te getuigen van de waarachtigheid van dit grote werk. Daaruit volgt dat de bloei van de Kerk ook, en voor een groot deel, gemeten wordt naar de kracht van het getuigenis van haar leden, zodat het blijkt uit het waardige en rechtvaardige leven dat ze gaan leiden.

Een van de grootste getuigenissen in de Schriften is door Petrus gegeven toen hij voor de rechters werd geleid, nadat hij de verlamde had genezen bij de tempelpoort.

Ouderling JAMES A. CULLIMORE
assistent van de Raad der Twaalven

Toespraak gehouden tijdens de 142ste jaarlijkse
algemene conferentie van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

„Toen zeide Petrus, vervuld zijnde met den Heiligen Geest, tot hen: Gij oversten des volks, en gij ouderlingen van Israëll!

„Alzo wij heden rechterlijk onderzoekt worden over de weldaad aan een krank mens geschied, waardoor hij gezond geworden is;

„Zo zij u allen kennelijk, en het ganse volk Israëls, dat door den naam van Jezus Christus, den Nazaréner, Dien gij gekruist hebt, Welken God van de doden heeft opgewekt, door Hem, zeg ik, staat deze hier voor u gezond.

„Deze is de Steen, Die van u, de bouwlieden, veracht is, Welke tot een hoofd des hoeks geworden is.

„En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.“ (Hand. 4:8-12.)

Petrus gaf een tweede groot getuigenis van Christus.

„Als nu Jezus gekomen was in de delen van Cesaréa Filippi, vraagde Hij Zijn discipelen, zeggende: Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des Mensen, ben?

„En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; en anderen: Elias; en anderen: Jeremia of een van de profeten.

„Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

„En Simon Petrus, antwoordende, zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.

„En Jezus, antwoordende, zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.

„En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.

„En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.“ (Mt. 16: 13—19.) Nu de kerken over het algemeen leden verliezen en minder populair worden, vragen velen zich af wat het geheim is van de groei en stabiliteit van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

President McKay gaf het antwoord. „Het geheim ligt in het getuigenis dat iedereen bezit die getrouw is in de Kerk, dat het Evangelie uit de juiste beginselen bestaat . . .

„Dit getuigenis wordt aan iedere oprechte man en vrouw geopenbaard die heeft geleefd in overeenstemming met de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus, die de Verordeningen heeft gehoorzaamd en gemachtigd is de Geest Gods, de Heilige Geest, te ontvangen en Deze heeft ontvangen om hem of haar te leiden.“ (*Pathways to happiness* [Bookcraft 1957], blz. 314-315.)

In een hoofdartikel in het tijdschrift de *Impact** omschreef broeder William E. Barrett zeer juist de grote invloed van de Heilige Geest om de Kerk van vandaag te leiden en tot een eenheid te maken:

„Het grote wonder van onze tijd is de Geest die de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen één maakt met de talrijke autoriteiten die aangesteld zijn om hen te leiden. Want degenen die aangesteld worden om leiding te geven spreken verschillende talen, behoren tot verschillende rassen en culturen en wonen in verschillende landen. Toch is er een eenheid die zich manifesteert in het gehoorzamen van de kerkelijke roeping, het aanvaarden van de grondbeginselen der Kerk en in het geloof dat wij geleid worden door een levende profeet van God.

„Deze eenheid verbijstert in het algemeen de wereld en wordt ook door velen wier namen in de kerkboeken voorkomen niet begrepen. Deze eenheid-vormende invloed is niets anders dan de Heilige Geest. Die de mensen geschonken wordt door de macht van God, door Zijn heilig priesterschap. Door de werkzaamheid van de Heilige Geest kunnen wij de waarheid leren kennen zoals deze tot ons komt uit de gedrukte bladzijden van de Schriften, of van de lippen van onze levende profeten. Brigham Young zei: „De welsprekendheid van engelen kan niemand overtuigen dat God leeft en maakt het bestaan van Zijn troon niet tot waarheid, ongeacht of die welsprekendheid

bekleed was met de macht van de Heilige Geest. Indien deze afwezig was zouden het holle klanken zijn. Wat is het dat de mens overtuigt? Het is de invloed van de Almachtige die zijn verstand verlicht en onderricht.“ (*Impact*, voorjaar 1970, blz. 2.)

Ieder lid van de Kerk heeft recht op het gezelschap van de Heilige Geest. Bij de doop werden ons de handen opgelegd en werd ons gezegd: „Ontvang de Heilige Geest.“ Afhangend van onze waardigheid geeft dit ons het recht op het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest, waardoor wij Zijn openbaringen kunnen ontvangen.

De zegeningen van degenen die door hun levenswijze het gezelschap van de Heilige Geest waardig zijn, werden aan de profeet Joseph Smith en Sidney Rigdon geopenbaard:

„Want aldus zegt de Here: Ik, de Here, ben barmhartig en genadig jegens hen, die Mij vrezen, en Ik schep er behagen in hen te eren, die Mij in gerechtigheid en waarheid tot het einde toe dienen.

„Groot zal hun loon zijn, en eeuwig hun heerlijkheid.

„En aan hen zal Ik alle verborgenheden openbaren, ja, alle verborgen geheimen van Mijn koninkrijk van dagen vanouds, en voor toekomstende eeuwen zal Ik hun het welbehagen van Mij wil doen kennen aangaande alle dingen met betrekking tot Mijn koninkrijk.

„Ja, zelfs de wonderen der eeuwigheid zullen zij kennen, en toekomstende dingen zal Ik hun tonen, zelfs die van vele geslachten.

„En groot zal hun wijsheid zijn, en hun kennis zal tot de hemel reiken, en voor hen zal de wijsheid der wijzen vergaan, en het verstand van de voorzichtigten zal worden te niet gedaan.

„Want door Mijn Geest zal Ik hen verlichten, en door Mijn macht zal Ik hun de geheimen van Mij wil bekendmaken, ja, namelijk die dingen, die geen oog heeft gezien, noch het oor gehoord, noch in des menschen hart zijn opgekomen.“ (L. en V. 76:5-10.)

Ook zei de Heer tegen de profeet:

„En de Geest geeft licht aan een ieder,

die in de wereld komt; en de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar de stem des Geestes luistert.“ (L. en V. 84:46.)

De Twaalf Apostelen zijn speciale getuigen van de Heer. Ik weet niet wie van hen inderdaad een Persoon gezien hebben. Ze praten er niet over. Maar dit is niet noodzakelijk om hun speciale getuigenis te ontvangen dat door de Heilige Geest komt.

President Harold B. Lee zei tegen een groep jonge mensen: „In de sterfelijkheid hebben niet veel mensen de Heiland van aangezicht tot aangezicht gezien, maar er is niemand van jullie, die na de doop werd gezegend om de gave des Heiligen Geestes te ontvangen, die niet even zeker kan zijn van Zijn bestaan alsof je Hem had gezien.“ (*Youth and the Church* [Deseret Book, 1970], blz. 51.)

De invloed van het getuigenis van de Geest op ons leven werd door President Joseph Fielding Smith verduidelijkt toen hij zei:

„ . . . de Heer leerde dat er een sterker getuigenis is dan een persoon zien, zelfs de Zoon van God in een visioen. . . . De Heiland heeft gezegd:

„Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal den mensen vergeven worden; maar de lastering tegen den Geest zal den mensen niet vergeven worden.

„En zo wie enig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des Mensen, het zal hem vergeven worden; maar zo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstende.“ (Mt. 12: 31-32.)

„Daarom laat het zien van de Heiland niet zo'n diepe indruk achter op het verstand als het getuigenis van de Heilige Geest op de geest. Zowel Petrus als Paulus begrepen dit. Hier volgen de woorden van Paulus:

„Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn,

„En gesmaakt hebben het goede

woord Gods, en de krachten der toekomende eeuw,

„En avallig worden, die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekering, als welke zichzelf den Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken.“ (Heb. 6:4-6.)”

President Smith concludeert: „... de indrukken op de ziel die van de Heilige Geest komen, zijn van veel meer betekenis dan een visioen. Daar spreekt de geest en die indruk is veel moeilijker uit te wissen. Ieder lid van de Kerk behoort de onuitwisbare indruk van de Heilige Geest op zijn ziel te hebben dat Jezus de Zoon van God is, zodat dit niet vergeten kan worden. (Seek Ye Earnestly [Deseret Book, 1970], blz. 213-214.)

Bij ons zoeken naar waarheid en in ons streven naar het eeuwige leven heeft de Heer ons niet zonder leiding gelaten. Hij heeft gezegd:

„Oliver Cowdery, voorwaar, voorwaar zeg ik u, zo zeker als de Here leeft, Die uw God en uw Verlosser is, zo zeker zult gij kennis ontvangen van alles, waarom gij in geloof met een oprecht hart zult bidden, gelovende, dat gij kennis zult ontvangen... .

„Ja, zie, ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, Die op u zal komen en in uw hart wonen.

„Welnu, dit is de Geest van openbaring.“ (L. en V. 8:1-3.)

Wij hebben het gezelschap van de Geest in ons leven nodig om ons voortdurend de goddelijkheid van het evangelieplan te bevestigen. Twee dingen zijn van vitaal belang voor het gezelschap van de Geest:

1. Ons leven moet in overeenstemming zijn met de normen van het Evangelie. „... de Geest des Heren

wohnt niet in onheilige tempelen.“ (Hel. 4:24.)

2. Wij moeten bij het werk betrokken zijn. De Farizeeën luisterden naar de krachtige leringen van de Heiland en zeiden: „Hoe weet Deze de Schriften, daar Hij ze niet geleerd heeft?“ Hij antwoordde hun: „Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of ik van Mijzelven spreek.“ (Joh. 7:15, 17.) De Heer vertelde de profeet Joseph Smith duidelijk hoe iemand een getuigenis van Hem kan krijgen:

„Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat ik ben;

„En dat ik het ware Licht ben, Dat

Beleid, Programma's, Nieuws

Inzamelingsacties van de Zustershulpvereniging

„Op aanwijzing van het Eerste Presidentschap werd het beleid van de ZHV met ingang van 1 september 1970 veranderd in een beleid waarbij de ZHV gelden ontvangt uit de begroting van de respectieve wijk, gemeente of ring. Deze verandering werd aangebracht om de ZHV in de gelegenheid te stellen haar tijd en energie vollediger te wijden aan haar werkelijke doel, het verlenen van liefdediensten, het onderwijs in de gezinsverzorging en verhogen van het culturele en geestelijke welzijn van haar leden, alsmede om de verantwoordelijkheid van inzamelingsacties te doen berusten waar ze hoort — bij de priesterschap. Hoewel gezien wordt dat er op de ZHV, dus op een hulporganisatie van de Kerk, evenals op de overige hulporganisaties een beroep gedaan kan worden om de priesterschapsleiders te helpen bij de inzamelingsacties

Het beleid en de programma's van de Kerk zijn opgesteld met het doel de leden van de Kerk te helpen in harmonie met de werkwijzen van de Kerk te leven. De meeste officiële richtlijnen worden in het „Priesterschapsbulletin“ gepubliceerd. Dit bulletin wordt aan de leiders van de priesterschap en de hulporganisaties toegezonden. De meeste van de volgende onderwerpen worden hieruit aangehaald. Zaken van algemeen belang uit andere bronnen worden te zijner tijd ook vermeld.

voor de begroting, worden de priesterschapsleiders eraan herinnerd dat opbrengen van begrotingsgeld en wijk-, gemeente- of ringverantwoordelijkheid is, die onder leiding van de bisschop, gemeente- of ringpresident staat. Het inzamelen van gelden voor de begroting heeft gewoonlijk het meeste succes wanneer de leden van de wijk of gemeente wordt verzocht om een vastgestelde persoonlijke bijdrage.

Ondersteuning van gezinsleden wanneer iemand geordend of aangesteld moet worden. „Naargelang de omstandigheden wordt de volgende werkwijze aanbevolen wanneer iemand in een functie in de Kerk wordt aangesteld of wanneer broeders in het priesterschap geordend worden. De ambtenaar die op het punt staat een vrouw of een kind tot een ambt in de wijk of ring te roepen, of een zoon of dochter

De regenmachine

door ADEN BRAUN

Jasper Vrolijk stapte de deur van de boerderij uit. De zon kwam al op en Schreeuwlelijk de haan sloeg zijn vleugels uit en kraaide om iedereen eraan te herinneren dat de zomer nog een paar weken voor de boeg had.

Jasper keek naar de hemel, maar hij zag nog steeds geen wolken. Het had nu al in geen acht maanden geregend en niets wees erop dat het weer zou veranderen. Jasper wist dat de oogst van zijn vader en de andere boeren uit het dorp spoedig verloren zou zijn. Jasper liep naar de schuur en nam de twee paarden en de koe mee naar het riviertje waarin nog maar een klein stroompje water was overgebleven. Aan de overkant van de bijna droge rivierbedding zag Jasper mijnheer Peppelveld staan. Hij keek naar zijn akkers.

„Goedemorgen, mijnheer Peppelveld,” riep Jasper. „Het ziet er naar uit dat het vandaag weer droog en heet wordt.”

„Jazeker!” riep mijnheer Peppelveld. Hij nam een grote rode zakdoek uit zijn zak en veegde daarmee zijn voorhoofd af. „Wij zouden graag een einde aan deze droogte maken, Jasper. Ik maak mij geen illusies meer over mijn oogst, maar ik ben dag en nacht bang bij de gedachte dat ik mijn dieren verlies.”

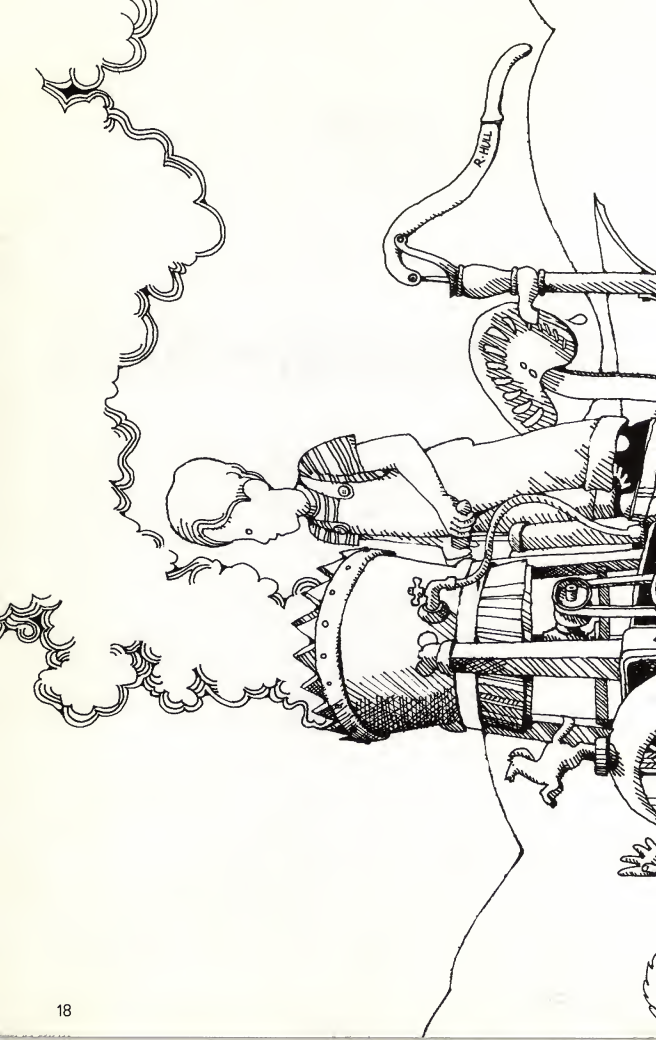
Jasper ging met zijn paarden en zijn koe weer terug naar de schuur. „Wij zouden er graag wat aan doen, mijnheer Peppelveld,” riep Jasper toen hij goeiedag zwaaide en achter de dieren terugliep.

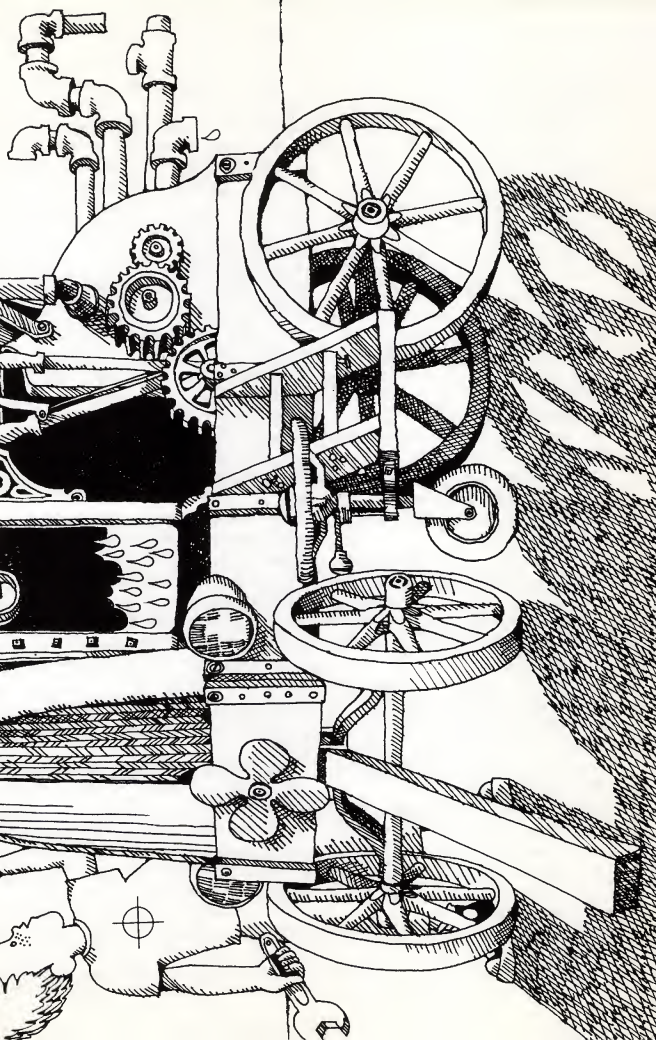
Na het ontbijt ging Jasper naar de winkel. Zijn beste vriend, Rob Pol-dervaart, stond voor het rek met tijdschriften.

„Hallo, Rob,” zei Jasper. „Wat ben jij aan 't doen?”

„Hallo Jasper,” antwoordde Rob, „ik kijk naar de tijdschriften. Ik heb vandaag vrij gekregen van mijn vader. Heb jij vanmiddag nog iets te doen?”

„Nee,” zei Jasper. „Misschien kun-

nen we samen eens kijken wat we voor de optocht van zaterdag kunnen maken. We hebben nog maar twee dagen en wij hebben nog geen idee wat we moeten maken."

"Dat weet ik, maar ik wil niets maken als het niet echt eens iets anders is," legde Rob uit. Jasper pakte een tijdschrift en begon erin te bladeren. Zijn oog viel op een Indiaanse regendans en meteen was hij dolenthousiast. „Hé, Rob," zei hij, „ik heb een geweldige idee. In plaats van versierde fietsen, zoals iedereen altijd heeft, kunnen wij een regenmachine maken."

„Een wat?"

„Een regenmachine! Iedereen maakt zich zorgen om de droogte. Laten we een grappige machine maken en de mensen vertellen dat ie regen brengt. Dat is toch iets anders! Wat denk je ervan?"

„'t Klinkt goed," antwoordde Rob. „Maar wat moeten we daarvoor gebruiken?"

„Als we bij iedereen achter de schuur kijken, vinden we genoeg rommel om iets te maken."

De jongens gingen die middag de boerderijen langs en vroegen of zij wat rommel mochten gebruiken. Meestal kregen zij het antwoord: „Neem maar mee wat je nodig hebt." Dus dat was voor mekaar.

Jasper en Rob vonden oude onderdelen van auto's, boerenwagens, hooi-, hark-, keermachines, ploegen en andere dingen. Zij vonden zelfs een hand-waterpomp en een koperen wasmachine.

De rest van de dag, de hele volgende dag en het grootste deel van de avond waren ze druk aan het werk

met het in elkaar zetten van hun machine.

De ochtend van de optocht scheen de zon net zoals hij de hele zomer al geschenen had. De jongens reden de regenmachine de schuur van Jasper uit en reden ermee naar de grote winkel. Daar was het vertrekpunt van de optocht.

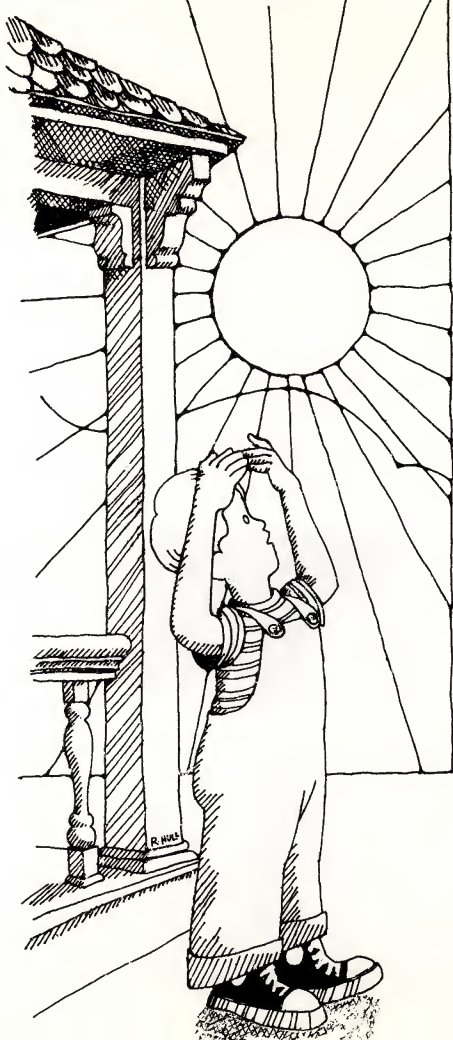
Hun machine was rood, roze, blauw, oranje, zilver en goud geverfd. De hele machine zat vol met glitter dat over was van een verjaardagsfeestje. Op beide zijden van het gevaarte stond netjes REGENMACHINE geschreven.

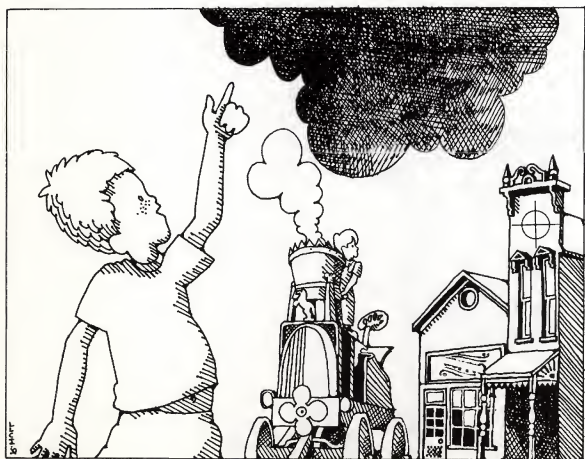
In de koperen wasmachine lag een grote hoeveelheid koolzuur, dat zij besteld hadden bij het warenhuis. Om witte rook voort te brengen hadden zij water bij het koolzuur gevoegd. Jasper zat boven op de machine, met de oude pomp blies hij de rook de lucht in.

De optocht was halverwege in de stad toen Jasper iets bijzonders ontdekte: „Kijk eens naar boven, Rob!" fluisterde hij en wees naar de lucht. Rob stopte even en tuurde naar de hemel waar aan de horizon de wolken zich begonnen op te stapelen. „Zeg, zijn dat werkelijk regenwolken?"

Jasper lachte en pompte nog eens extra. Deze keer werd de rook ver boven de huizen uit geblazen.

Na de optocht zetten de jongens de regenmachine voor de schuur op het erf van Jasper neer. Zij gingen terug naar de prijsuitreiking. De lucht was nu helemaal zwart betrokken. Zij liepen langzaam, Jasper stak zijn hand uit en keek weer naar de lucht. „Rob!" riep hij, „ik geloof dat ik een

regendruppel voel!" De jongens liepen niet verder en keken naar de eerste druppels. Die verdwenen in de stoffige aarde.

„Het regent!" riep Rob uit en hij opende zijn mond om de regendruppels op te vangen. De jongens huppelden verder en zongen: „Het regent, het regent, de pannen worden nat."

Het begon steeds harder te regenen. Het duurde niet lang of er stak een flinke storm op die tot de volgende dag duurde. Daarna bleef het meer dan een week bewolkt. Nu en dan regende het. In de aangrenzende staat viel 10 centimeter hagel en op de top van de Mount Mansfield viel ongeveer 6 centimeter sneeuw.

Na 9 dagen werd Jasper door mijnheer Peppelveld opgebeld. Deze zei: „Als je de regenmachine niet vernietigt, zullen wij allen overstromd worden, Jasper!"

„Maar, mijnheer Peppelveld, de regenmachine werkt niet eens. Hij is van allemaal rommel gemaakt. Hij heeft niets met de wetenschap te maken," legde Jasper uit.

„Kan mij niets schelen, ik weet alleen dat wij regen hebben gehad vanaf de dag dat jullie die machine gemaakt hebben. Haal dat ding vóór morgenavond uit elkaar."

Voor de dag om was had bijna iedereen uit het stadje Jasper opgebeld en hem gevraagd de regenmachine uit elkaar te halen.

„Haal hem maar uit elkaar, Jasper," adviseerde zijn vader hem. „Dan zijn mijnheer Peppelveld en de anderen tenminste gerustgesteld."

De volgende morgen zetten Jasper en Rob de machine in de schuur en begonnen hem te slopen. Toen zij klaar waren deden Jasper en Rob de schuurdeur open en gingen naar buiten. Zij waren stomverbaasd toen zij de blauwe lucht zagen. De zon scheen weer.

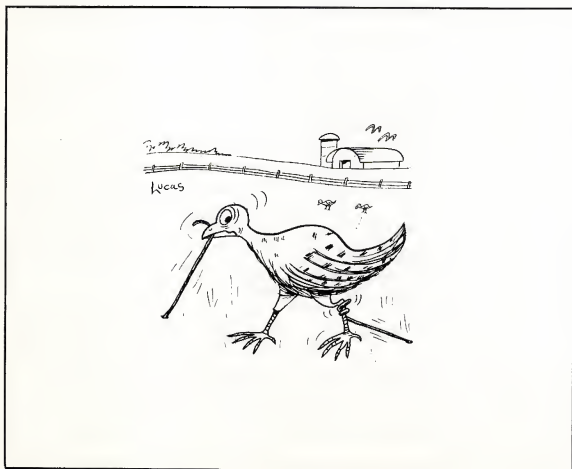
Er was weer volop zon, de gewassen groeiden en de dieren hadden volop water. Maar niemand durfde meer over de regenmachine te spreken.

Een paar dagen later kwam meneer Heintjes, de verslaggever van een krant uit een naburige stad, Jasper en Rob opzoeken. De jongens ver-

telden de verslaggever alles wat er gebeurd was. Met z'n drieën stonden zij achter de schuur van Jasper naar een hoop rommel te kijken, die eens de regenmachine had voorgesteld. De verslaggever glimlachte en schudde zijn hoofd.

„Wij geloven niet dat onze machine echt gewerkt heeft,” legde Jasper uit, „maar we houden in elk geval de onderdelen bij de hand.”

„Jazeker,” stemde Rob in, met een knipoog naar Jasper, „je kunt nooit weten of we nog eens regen moeten maken!” *

Volg de stippen

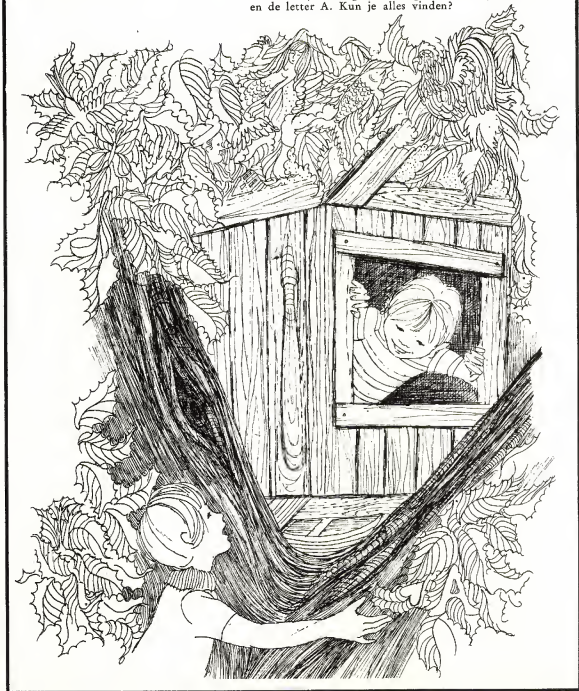
door CAROL CONNER

BOOMHUT

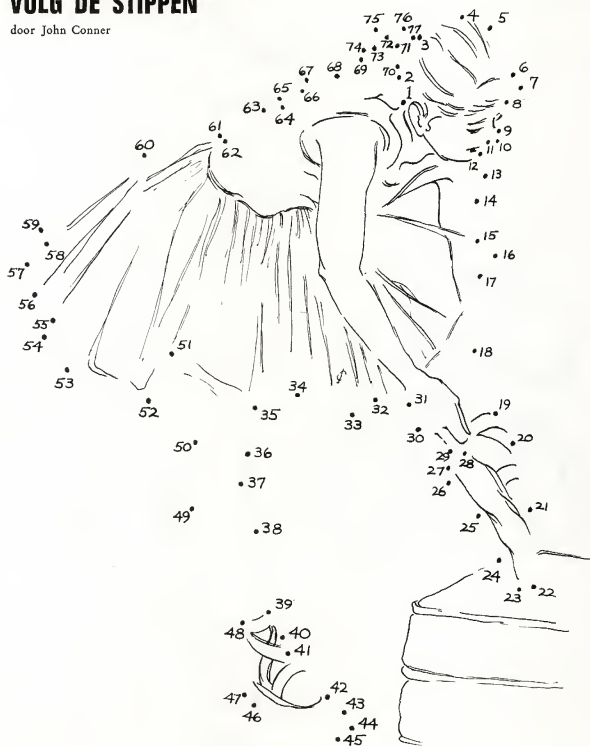
door Judy Capener

In dit plaatje is van alles te vinden, een haan, een vis, een meermin, een huisje, een grappig gezicht, een hand, een vlinder, een vogel, een opschieplepel, een zoutstrooier, het cifer 6, een reiger, een slaghout, een rups, een hart en de letter A. Kun je alles vinden?

VOLG DE STIPPEN

door John Conner

Aankleedpopje

door BEVERLY JOHNSTON

Een verhaal uit het Boek van Mormon. Verteld door MABEL JONES GABBOTT
Illustraties van GARY KAPP

Het was donker in de overschaduwde plek waar Moroni zich schuil hield. Buiten scheen de zon, maar Moroni durfde nog niet naar buiten te komen. Hij wist dat de Lamanieten hem op dezelfde wijze zouden doden als zij zijn tienduizend dappere strijders, en de tienduizend strijders van zijn vader en tienduizenden andere Nephieten gedood hadden. Overal was dood en verderf. Mormon, de vader van Moroni, en al zijn familieleden waren in de strijd omgekomen. Hij had geen vrienden en hij kon nergens naar toe. Hij was alleen achtergebleven om het droeve verhaal te schrijven:

„...hun oorlogen onder elkander zijn zeer hevig; en door hun haat doden zij iedere Nephiet, die de Christus niet wil verloochenen. En ik, Moroni, wil de Christus niet verloochenen; daarom zwerf ik, waarheen ik kan, voor de veiligheid van mijn eigen leven.“

Toen het avond was, ging Moroni op jacht om zich in leven te houden, want hij had een groot werk te vol-

brenge; hij moest het verslag, dat zijn vader gemaakt had, afmaken en het samen met vele andere geschriften in de heuvel verzegelen.

Toen Moroni het verslag van zijn vader afgemaakt had, wilde hij het eerst samen met de andere platen verbergen, zodat ze veilig zouden zijn. Maar bij de vele geschiedenissen vond Moroni 24 gouden platen die het verhaal bevatten van de gezinnen van Jared en diens twee broers, die vóór de Nephieten naar Amerika gekomen waren. Dit verhaal was door de profeet Ether opgetekend. Het was een lang verhaal, dat krachtig en mooi geschreven was.

Zorgvuldig en met een gebed in zijn hart begon Moroni het verhaal te verkorten. Hij bemerkte dat de woorden van de broeder van Jared zo machtig waren, dat het lezen ervan hem overweldigde. En Moroni zei tot de Here: „Gij hebt dit ganse volk welbespraakt gemaakt wegens de Heilige Geest, Die Gij hun hebt gegeven. En wegens onze onhandigheid hebt Gij ons niet vaardig in het

schrijven gemaakt. Zie, Gij hebt ons in het schrijven niet machtig gemaakt, zoals de broeder van Jared, ... daarom zien wij onze zwakheid, wanneer wij schrijven, en wij struikelen bij het rangschikken onzer woorden."

De Here troostte Moroni en zei: "...Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; ... En omdat gij uw zwakheid hebt gezien, zult gij sterk worden gemaakt..." Hij vertelde Moroni ook dat hij de woorden van de broeder van Jared moest overnemen zoals deze daar stonden, maar hij moest dat deel van het boek enige tijd verzegelen. Moroni deed dit en hij voegde het aan het boek van zijn vader toe. Zorgvuldig grifte hij er twee brieven bij die vol waarheid en wijsheid stonden en die zijn vader, Mormon, hem geschreven had.

Moroni was alleen in het land. Voor dat hij de verslagen verzegelde, zoals hem gezegd was, schreef hij een laatste boodschap op de platen. Hij schreef over de goedheid van Jezus en over de wijze waarop de leden van de Kerk dikwijls bijeen

gekomen waren en over het Evangelie gesproken hadden. Hij schreef ook over de wijze van dopen, de bediening van het Avondmaal en over het avondmaalsgebed. Aan de mensen van onze tijd, die dit verslag zouden ontvangen, schreef hij: "Jezus Christus heeft u aan mij getoond, en ik ken uw handelingen." Vervolgens vermaande hij ons de kracht Gods en de gaven Gods nooit te verloochenen. Hij deed de volgende belofte: "Indien gij geloof hebt, kunt gij alle dingen doen, die Ik nuttig acht." Hij voegde hieraan toe: "En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn... en door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten."

Meer dan 400 jaar waren voorbijgegaan sinds het bezoek van de Heiland aan de Nephieten op het Amerikaanse vasteland. Moroni besloot zijn verslag met de woorden: "En ik verzegel deze kronieken... En nu zeg ik allen vaarwel."

ieder mens verlicht, die in de wereld komt." (L. en V. 93:1-2.)

Maar al te vaak vragen wij de Heer om de leiding van Zijn Geest voordat wij alles gedaan hebben wat wij konden. De Heer gaf Oliver Cowdery de sleutel toen hij probeerde te vertellen en het niet lukte. Hij zei: „Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moest gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is." (L. en V. 9:8.)

Nadat wij alles gedaan hebben wat in ons vermogen ligt, de moeilijkheden bestudeerd hebben en vastgesteld hebben hoe wij het best onze problemen kunnen oplossen, leggen wij onze besluiten aan de Heer voor, en als ze goed zijn zal het in onze boezem branden en hebben wij de gees-

telijke bevestiging van hetgeen wij moeten doen.

De profeet Alma sprak over zijn getuigenis van bepaalde leringen van het Evangelie. Hij zei:

„En dit is niet alles. Denkt gij niet, dat ik zelf van deze dingen af weet? Ziet, ik getuig u, dat ik weet, dat deze dingen, waarvan ik heb gesproken, waar zijn. En hoe denkt gij, dat ik dit zo met zekerheid weet?

„Ziet, ik zeg u, dat ze door de Heilige Geest Gods aan mij zijn bekendgemaakt. Ziet, ik heb vele dagen gevast en gebeden, opdat ik deze dingen zelf mocht weten. Nu weet ik zelf, dat ze waar zijn; want de Here God heeft ze door Zijn Heilige Geest aan mij geopenbaard, en dit is de geest der openbaring, die in mij is." (Alma 5: 45-46.)

Ja, „de Geest verlicht een ieder gedurende zijn aardse bestaan, die naar

de stem des Geestes luistert." (L. en V. 84:46.)

Ik getuig dat men door het getuigenis van de Geest de goddelijkheid van dit grote werk kan weten, dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat Joseph Smith door God werd geroepen, dat President Joseph Fielding Smith een profeet van God is, en dat dit Evangelie het grote plan van leven en zaligheid is zoals het door de Here werd ingesteld. Dit is mijn persoonlijk getuigenis tot u, mijn broeders en zusters, en ik laat het bij u achter in de naam van Jezus Christus. Amen.

* Een driemaandelijks publiekatie voor de leraren aan de HLD-kweekscholen, die niet meer wordt gedrukt.

aanbeveelt voor een full-time zending, doet er goed aan contact op te nemen met het hoofd van het gezin om goedkeuring te verkrijgen voor de voorgenomen handeling. Het verdient aanbeveling een echtgenoot uit te nodigen als zijn vrouw tot een functie in de Kerk wordt aangesteld, een echtgenote uit te nodigen aanwezig te zijn tijdens de ordening of aanstelling van haar man, en ouders uit te nodigen aanwezig te zijn wanneer een kind uit het gezin geordend of aangesteld wordt.

Veranderingen in de Genealogische Vereniging

Ouderling Theodore M. Burton, assistent van de Raad der Twaalven, is voorgesteld als president van de Genealogische Vereniging. Hij volgt ouderling Howard W. Hunter van de Raad der Twaalven op. Deze zal als lid van de raad van beheer van de vereniging zijn krachten blijven geven. Ouderling Mark E. Peterson van de Raad der Twaalven wordt ook lid van de raad van beheer en volgt als zodanig president Harold B. Lee op. De verandering in het presidentschap van

de vereniging weerspiegelt het beleid van het Eerste Presidentschap om de leden van de Raad der Twaalven te ontheffen van specifieke bestuursfuncties in de organisaties van de Kerk.

Aanstelling van de algemeene secretaris van de Aäronitische priesterschap

Onlangs werd door de Presiderende Bisschop de aanstelling bekendgemaakt van een algemeene secretaris van de Aäronitische priesterschap. Sherman M. Crump, president van de Ring Butler West, is tot de nieuwe functie geroepen. President Crump zei: „Mijn belangrijkste opdracht is de coördinatie van de programma's voor jongemannen en jonge vrouwen in de leeftijdsgroep van 12 tot 19 jaar. De Presiderende Bisschop heeft voor alle jonge mensen het doel gesteld dat zij in aanmerking komen voor het lidmaatschap van een eeuwige familie. Dit betekent dat ons hoofddoel is de jongeren te helpen zich voor te bereiden op het eeuwige huwelijk, hen te leren het priesterschap te eren en deel te nemen aan de uitvoering ervan en hen voor te bereiden op de vreugde van het ouderschap."

Het wonder van zendingswerk

De vreugde die het resultaat is van de opoffering, het dienstbetoon en de toewijding van de moderne zendingen.

Mijn geliefde broeders en zusters, ik bid nederig dat de Geest Gods mij zal bijstaan bij hetgeen ik vandaag moet zeggen.

Ik ben de mening toegedaan, dat een van de grootste wonderen in onze tijd het wonder van het zendingswerk van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is.

Op het ogenblik zijn er in de Kerk achtennegentig zendingsgebieden, zogenaamde zendingen, en die beslaan het grootste gedeelte van de wereld. Er zijn meer dan 15.400 zendingen, die al hun tijd wijden aan het bekeren van de mensheid. Daarnaast zijn er nog enige duizenden volwassen mannen en vrouwen uit alle lagen der bevolking, die een gedeelte van hun tijd besteden aan het verrichten van zendingswerk in de ringen. Deze zendingen betalen zelf hun onderhoud of ontvangen financiële steun van hun vrienden of familieleden of van de quorums van de Melchizedekse Priesterschap.

Het merendeel van de full-time zendingen bestaat uit jongemannen van negentien tot eenentwintig jaar, een leeftijd waarop jonge mensen over het algemeen geen zin hebben om twee jaar van hun leven in dienst van hun kerk te stellen.

Ik moet erop wijzen dat deze jongemannen hun opleiding onderbreken, hun huwelijk uitstellen en hun zending aan hun militaire verplichtingen aanpassen, zodat zij voor alles zendingswerk voor hun Kerk en hun Heiland kunnen verrichten.

Op deze wijze wordt het wonder van het zendingswerk steeds weer herhaald, iedere keer als een zending

DOOR PRESIDENT MILTON R. HUNTER
van de Eerste Raad van Zeventig

Toespraak gehouden tijdens de 142ste jaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

zijn tijd geeft en als men zich financiële opofferingen getroost om hen te helpen.

Waarom dit moderne wonder van zendingswerk?

Ten eerste heeft dit uitgebreide zendingswerk voortgang omdat de mensen die als zendingen dienen en zij, die hun financiële steun geven, een sterk getuigenis in hun hart hebben dat zij tot de ware Kerk van Christus behoren, tot de Kerk die Hij in 1830 op aarde heeft hersteld. Zij zijn ervan overtuigd dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige kerk in de wereld is

die het heilige Priesterschap van God en Zijn ware leer en verordeningen bezit en de macht heeft om de mensen tot celestiale heerlijkheid te brengen om daar met hun Schepper te verblijven. Daarom gaan zij op zending om andere mensen in de gelegenheid te stellen het Evangelie te ontvangen en deelgenoot te worden van dezelfde vreugde en zegeningen die zij bezitten.

Ten tweede kan dit moderne wonder van uitgebreid zendingswerk plaatsvinden omdat Jezus Christus in verscheidene openbaringen heeft geboden dat het moest gebeuren. Hij gebod de leden van de Kerk bij voorbeeld als volgt:

„Gaat heen in de gehele wereld, predikt het evangelie tot ieder schepsel, en handelt met het gezag, dat Ik u heb gegeven en doopt in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes.

„En hij, die gelooft en wordt gedoopt, zal zalig worden, en hij, die niet gelooft, zal worden verdoemd.“ (L. en V. 68:8-9.)

Tijdens mijn reizen door de zendingsgebieden hebben zowel vele zendingen als bekeerlingen mij over heel bijzondere zendingsbelevissen en wonderen verteld. Een ringpresident in Californië vertelde mij de volgende belevenis:

De zendingen hadden in zijn ring een jongeman van welgestelde ouders het Evangelie onderwezen. Zijn interesse in de Kerk stond zijn ouders volstrekt niet aan. Zij probeerden hem te overreden geen lid te worden, maar hij hield vol dat hij een sterk getuigenis had dat dit de echte Kerk van Je-

zus Christus was en dat hij zich erbij moest aansluiten. Tot wanhoop gedreven namen de ouders toen het drastische besluit hem te vertellen, dat hij onterfd zou worden als hij lid werd. Ondanks deze waarschuwing sloot de jongeman zich aan bij de Kerk en zijn ouders zetten hem letterlijk het huis uit.

Een mormoons gezin nodigde hem toen uit bij hen te komen wonen. Terwijl hij daar verbleef, vroegen de bisschop en de ringpresident of hij op zending wilde gaan. Hij aanvaardde de roeping. Maar voordat hij vertrok, hoorden zijn ouders van een gemeenschappelijke vriend dat hun zoon op zending zou gaan. Zij lieten hem weten, dat zij hem nooit zouden schrijven of geld zouden sturen als hij dat zou doen en dat hij zich niet met hen in verbinding mocht stellen.

Ongeveer een jaar later, toen de jongeman in het zendingsveld werkzaam was, kreeg de ringpresident om één uur in de nacht een telefoontje. De zachte vrouwenstem aan de andere kant van de lijn vroeg hem of hij alstublieft het adres van die zending wilde geven, want zij wilde hem geld sturen. Zo zien wij hoe de liefde van een moeder het van haar godsdienstig vooroordeel gewonnen had.

Terwijl ik door een zendingsgebied reisde, ontmoette ik een zending die tijdens zijn verblijf aan een instelling voor hoger onderwijs een all-American basketball-ster was geweest. Toen hij zijn graad aan de universiteit behaald had, kreeg hij een geweldig contract als beroepsspeler aangeboden. Hij wees het echter van de hand om op zending te kunnen gaan.

Een andere zending vertelde mij dat hij bij het behalen van zijn eindexamen van de middelbare school het aanbod kreeg om voor 30.000 dollar per jaar beroepshonkbalspeler te worden. Hij nam het niet aan omdat hij een zending wilde vervullen.

Als een jongeman moet kiezen tussen een zending en een goed betaalde baan als beroepsspeler, dan is er groot geloof en toewijding voor nodig om voor de zending te kiezen; maar

vele jonge heiligen der laatste dagen hebben deze keuze gemaakt.

Toen ik onlangs in Zuid-Amerika was, ben ik onder de indruk gekomen van een zuster-zending. Zij vertelde mij hoe zij bekeerd was en hoe zij haar roeping had ontvangen. Voordat zij op zending kwam werkte zij als verpleegster. Haar kamergenote was een mormoons meisje. De gewoonten van dat meisje en haar karakter en persoonlijkheid spraken haar erg aan en daarom besloot zij de godsdienst van de heiligen der laatste dagen te bestuderen. Het mormoonse meisje vroeg twee zendingen de verpleegster te onderwijzen.

Toen de ouders van de verpleegster hoorden dat zij de mormoonse godsdienst zo gunstig gezind was, verzetten zij zich hevig daartegen. Zij verboden haar lid te worden van de Kerk, en als zij dat toch zou doen zou zij onterfd worden.

De Heilige Geest had haar zo'n sterk getuigenis gegeven dat de Kerk van Jezus Christus waar was, dat zij tegen de wens van haar ouders, die zij erg lief had, in, de zendingen vroeg haar te dopen. Het deed haar veel verdriet toen haar vader en moeder haar vertelden, dat zij niet meer thuis mocht komen.

Nadat zij zich bij de Kerk had aangesloten, voelde zij heel sterk dat zij op zending wilde gaan, dus besloot ze te gaan werken en er voor te sparen. Het duurde ongeveer drie à vier jaar, eer zij voldoende, namelijk ongeveer 3.000 dollar gespaard had. Zij werd geroepen om in Zuid-Amerika op zending te gaan, waar zij zich uitstekend van haar taak kwijt om het Evangelie van Jezus Christus aan de mensen van dat land te verkondigen. Als zij weer naar huis terugkeert hoopt zij de liefde en achting van haar ouders terug te winnen.

Na mijn terugkeer van een reis door een bepaalde zending vroeg ik aan een vriend: „Heb jij, toen je in die en die stad op zending was, nog bekeeringen kunnen maken?” En ik vertelde hem de naam van de stad.

Hij antwoordde: „Nee, ik had daar geen enkele bekeerling. Mijn collega

en ik hadden maar bitter weinig succes in die stad.”

Ik vertelde hem toen, dat ik daar onlangs een vergadering had gehouden. Na afloop van de bijeenkomst kwam een vrouw op de zendingspresident en mij af en zei: „Toen ik een meisje was, kwamen er verschillende keren twee mormoonse zendingen bij ons thuis om met mijn moeder te spreken. Iedere keer als de zendingen er waren, rende ik naar de keuken en gluurde om het hoekje van de deur en luisterde ik naar wat zij met mijn moeder bespraken, die niet erg geïnteresseerd was. Ik pakte de folders die zij op de tafel hadden achtergelaten en ging naar mijn kamer om ze te bestuderen. Wat er in stond sprak mij erg aan.

„Na verloop van tijd lukte het mij een exemplaar van het Boek van Mormon te bemachtigen en ik las het. Ik was geheel tot de Kerk van Jezus Christus bekeerd en was er van overtuigd dat het de ware kerk was. Toen ik volwassen was kwamen er weer twee zendingen naar de stad en ik vroeg hun mij te dopen. Nadat ik lid van de Kerk was geworden onderwees ik het Evangelie aan mijn vrienden en familieleden. Nu zijn er in deze gemeente meer dan 50 leden die tot de Kerk behoren, als gevolg van mijn bekering en doop.”

Toen zei ik tot mijn vriend: „Zie je, jij en je collega in het zendingsveld hebben indirect meer dan vijftig bekeeringen gekregen in een stad, waar je dacht dat je er geen enkele had.”

Een zending vertelde mij eens een belevenis waaruit blijkt welke methoden God kan gebruiken om waarheidszoekers tot Zijn kerk te brengen. Hij verhaalt dat hij en zijn collega aan een deur geklopt hadden. De deur werd onmiddellijk geopend door een vrouw, die hen enthousiast uitnodigde binnen te komen en tot hen zei: „U bent vandaag naar mijn huis gekomen in antwoord op mijn gebeden.

„Ik heb al heel lang geen vrede met de kerk waar ik lid van ben, omdat ik voel dat vele van de leringen van Christus, die Hij tijdens zijn verblijf hier op aarde onderwees, daar niet terug te vinden zijn. Ik voelde dat het

niet de ware kerk was die vroeger door onze Heiland gevestigd was. Ik ging hierover in ernstig gebed en vroeg onze Vader in de hemel mij iemand te zenden die mij het ware plan van zaligheid zou brengen en het mij mogelijk zou maken om de ware kerk te vinden.

„Nadat ik dat gedaan had, droomde ik dat er twee jongemannen aan mijn deur klopten. Toen ik hen binnenliet zeiden zij: „Wij zijn gekomen om u over het ware Evangelie van Jezus Christus te vertellen.“ Ik herken in u dezelfde jongemannen, die ik in mijn droom zag en net zoals in mijn droom begon u met te zeggen: „Wij zijn gekomen om u over het ware Evangelie van Jezus Christus te vertellen.“ Ik weet dat u de dienstknechten van onze Meester bent en dat u mij in Zijn evangelie zult onderrichten.“

De twee zendingen waren verbaasd over deze ontvangst, en erg blij dat zij het voorrecht hadden deze fijne vrouw het Evangelie te onderwijzen. Zij liusterde er gretig naar en werd niet lang daarna gedoopt tot lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Op deze manier kwam er weer een eigentijds wonder op zendingsgebied tot stand.

Over het geloof en de toewijding van zendingspresidenten, hun echtgenoten en kinderen, zijn schitterende verhalen te doen, vol opofferingsgezindheid en dienstvaardigheid om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden en Zijn koninkrijk op te bouwen.

Wanneer het Eerste Presidentschap, dat optreedt als Gods heilige profeten, een man en zijn vrouw roepen om over een zending te presideren, is hun antwoord ja, ongeacht hun financiële toestand. Alle persoonlijke interessen worden opzijgezet. Zij aanvaarden gelovig de door de Here aan het Eerste Presidentschap bekendgemaakte wens om hen drie jaar lang over een zending te laten presideren.

Bij iedere zendingspresident die geïroepen wordt, zijn wat hij doormaakt en het geloof dat hij bij het aanvaarden van deze roeping ervaart, de manier waarop hij zijn financiën regelt,

en de algehele omschakeling die hij en zijn gezin in hun maatschappelijk leven doormaken, steeds weer een eigentijds zendingswonder.

Bij voorbeeld, toen ik onlangs „toevallig“ in gesprek was met de zendingspresident van één van de full-time zendingen in de Kerk, vertelde hij mij dat hij na het ontvangen van zijn roeping van het Eerste Presidentschap om op zending te gaan, zijn werkgevers om verlof verzocht. Binnen drie jaar zou zijn financiële aandeel in de firma waar hij voor werkte groot genoeg zijn dat hij en zijn gezin er de rest van hun leven genoeg aan hadden.

Zijn werkgevers waren geen lid van de Kerk en waren erop tegen dat hij op zending zou gaan, dus gaven zij hem geen verlof. Bovendien gaven zij hem te kennen dat hij al zijn financiële aanspraken op de firma kwijt zou zijn als hij op zending ging. Niettegenstaande dit geweldige financiële offer en het verlies van zijn baan aanvaardde hij zijn roeping om op zending te gaan en dient hij nu getrouw zijn Kerk en zijn God.

Ik vroeg aan de Zendingspresident: „Waarom hebt u niet aan het Eerste

Presidentschap verteld dat u zo'n financieel verlies zou lijden als u op dat tijdstip op zending ging en waarom heeft u niet verzocht uw zending drie jaar uit te stellen?“

Hij antwoordde: „De Here heeft mij niet geroepen over drie jaar op zending te gaan. Hij vroeg mij om mijn diensten te verlenen. Mijn vrouw en ik besloten de Here te gehoorzamen en erop te vertrouwen dat onze financiële situatie later geregeld zou worden.“

Dit offer door een zendingspresident gebracht om maar in staat te zijn zijn naasten zijn christelijk dienstbetoon te verlenen, is verbaasd groot. Het is een eigentijds wonder.

Tot besluit geef ik u mijn getuigenis, dat de ware kerk van Jezus Christus op aarde is hersteld door de Heiland en door andere hemelse wezens die aan de profeet Joseph Smith zijn verschenen. De enige weg tot God terug is het lidmaatschap in deze Kerk en een leven in overeenstemming met de daarin geopenbaarde leringen. Deze Kerk duidt de weg aan die de mensheid moet volgen om het eeuwige leven bij de Vader en de Zoon te kunnen beërven.

In de naam van Jezus Christus. Amen. *

Bezoek van zuster LaVern Parmley, algemeen jeugdwerkpresidente.

Tijdens de regionale vergadering in Den Haag op 14 oktober 1972 – hadden wij het genoeg instructies te ontvangen van zuster LaVern Parmley, algemeen jeugdwerkpresidente.

Eén van de punten waarop zuster Parmley vooral de nadruk legde was, dat als kinderen niet in staat waren om naar het jeugdwerk te gaan, het jeugdwerk bij hen moest komen.

Kinderen willen leren over onze hemelse Vader. De invloed die een klein kind op zijn ouders heeft moeten wij niet onderschatten.

Op het jeugdwerk leren kinderen van 4 jaar, dat zij kinderen van onze hemelse Vader zijn. De 5-jarigen leren, dat onze hemelse Vader verheven is boven alle andere levende wezens. De 6- en 7-jarigen bereiden zich voor op de doop en de 8- en 9-jarigen bestuderen het leven van Jezus Christus en leren hoe de Kerk werd georganiseerd. De 10- en 11-jarige jongens bereiden zich erop voor het Aäronitische priesterschap te ontvangen en in ere te houden en de meisjes van 10 en 11 jaar bereiden zich voor op hun toekomstige taak als moeders van Zion. Zuster Parmley drukte ons op het hart niet één van onze kinderen verloren te laten gaan.

Zij liet bij ons de onvergetelijke indruk achter een vrouw te zijn die er volkomen van overtuigd is dat de Here haar de kracht zal geven om te doen wat de leiders van de Kerk haar opdragen.

ldv.

Houd de communicatielijnen sterk

Hoe verbroken communicatie tot zonde, dwaling en ellende kan leiden.

Mijn geliefde broeders en zusters, het is steeds weer een ontzagwekkende, vreugdevolle ervaring om voor u te staan en het eeuwigdurende Evangelie te verkondigen en getuigenis te geven van de goddelijkheid van de Kerk, van de zending van de Here, van de profetie en van zijn leiders.

Wij missen broeder Richard Evans ontzettend, die na onze vorige conferentie overleden is. Wij hebben in broeder Ashton een trouw lid van de Raad gevonden. Met geheel ons hart verwelkomen wij broeder Peterson en broeder Featherstone in de groep van Algemene Autoriteiten. Het zal ons veel vreugde schenken met hen samen te werken en eveneens met bisschop Vandenberg en zijn raadgevers in hun nieuwe functies.

Dit is de week van Pasen — een tijd waarin wij elkander plechtig herinneren aan de weergalozе gebeurtenissen aan de plaatsvond in een kleine hof, in een ruw uitgehouwen graf in een heuvel buiten de muren van Jeruzalem. Daar gebeurde het vroeg in de morgen, en iedere ziel die het hoorde voelde zijn hart in zijn keel kloppen.

Omdat het nog nooit eerder op deze aarde was voorgekomen, moet het de mensen wel moeilijk gevallen zijn om het te geloven, maar hoe konden zij nog langer twifelen toen de opgestane Here Zelf hun een bezoek bracht en Zich aan hen vertoonde en zij de wonden in Zijn handen en voeten betastten? Honderden van Zijn naaste gelovige vrienden gaven hun getuigenis.

Dit was Jezus van Nazareth, geboren in een stal, grootgebracht in een dorpje, gedoopt in de rivier de Jordaan, gekruisigd op Golgotha, begraven in

door ouderling SPENCER W. KIMBALL
de toenmalige waarnemend
president van de Raad der Twaalfen

Toespraak gehouden tijdens de 142ste jaarlijkse
algemene conferentie van De Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

een steenkoud kamertje in een rots en Wiens opstanding bewezen werd in een kleine lieflijke hof bij het graf.

Zijn lijden voor en tijdens Zijn kruisiging en Zijn grote offer hebben weinig of geen betekenis voor ons tenzij wij Zijn geboden onderhouden. Want Hij zegt:

„En wat noemt gij Mij, Heere, Heer! en doet niet hetgeen Ik zeg?” (Luk. 6: 46.)

„Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mij geboden.” (Joh. 14:15.)

Wanneer wij tekort schieten in het naleven van Zijn leer, is het zeker dat wij ons contact met Hem verliezen.

Eens zagen wij in Zuid-Amerika een voorbeeld van verbroken communicatie.

Wij reden in het verre noordwesten van Argentinië. Het was daar veeleltgebied. Ontelbare mijlen lang was de weg recht en smal en aan weerskanten stond een hoge afrastering van prikkeldraad. Evenwijdig aan de afrastering stonden palen waaraan telefoondraden voor het contact met de rest van de wereld verbonden waren. Op iedere telefoonpaal lag een dwarsstang en de communicatielijnen liepen van de ene dwarsstang naar de andere.

We reden door een gebied waar het gras hoog was geweest. Het was nu platgebrand. Ook de telefoonpalen die op het pad van de verslindende vlammenzee hadden gestaan, waren onderaan verbrand. Iemand had achteloos een nog brandende sigaret uit het raam van een auto geworpen. Het gevolg daarvan was, dat het gras was gaan branden zodat de telefoonverbinding was verbroken, en de communicatie ernstig werd bemoeilijkt.

Over een grote afstand waren bijna alle palen verbrand of zwartgeblakerd. Er waren palen die een meter van de grond waren afgebrand, terwijl de rest nog in de lucht hing en werd opgehouden door de draden, die juist door deze palen moesten worden ondersteund. Deze aldus te zwaar belaste draden zakten diep naar beneden, waardoor de palen bijna de grond raakten en bij elke windstoot heen en weer slingerden, zodat er storingen in de verbinding onstonden.

Het kwam mij voor, dat telefoonverbindingen en telefoonpalen op mensen lijken. Ze zijn voor een zeker doel geschapen, maar ze dienen soms een heel ander doel. Het is de bedoeling dat ze sterk en fier zullen zijn, waardoor ze geschikt zijn om lasten te dragen. Maar in veel gevallen laten ze zich steunen en worden ze heen en weer geslingerd. Dan zakken ze door, totdat er bijna geen communicatie meer mogelijk is, en die vaak volledig verbroken raakt.

Het is mijn ervaring dat er in veel huwelijkelijke gebrek aan communicatie bestaat. Dan hangen de draden onder te zware belasting, of zijn de palen verbrand. Dan liggen de beide echtgenoten met elkaar overhoop en ontstaat er storingen waar vrede zou moeten zijn. Onder die omstandigheden groeit het wantrouwen en ontstaat er haat, terwijl er liefde en saamhorigheid behoorden te zijn.

Een dergelijk echtpaar ging na een paar stormachtige huwelijkjaren en slechts twee kinderen vanaf hun eeuwige huwelijksvoltrekking in de tempel van God... uit elkaar. Man en vrouw gingen elk hun eigen weg, hun ideeën over het leven verschilden in vele opzichten, ook wat het geestelijk aspect betrof.

De ene partner wenste, zoals de ander het noemde, de weg van de fanatiekeling te kiezen, terwijl de ander een weg insloeg die door de eerste partner werd omschreven als afvalligheid. Ze hadden het beiden bij het verkeerde eind. Ze kibbelden erover, verloren hun geduld en dreven steeds verder uiteen en tevens weg van hun gemeenschappelijk doel. Het waren allebei best wel goede mensen, maar ze hadden behoefte aan telefoonpalen die niet verbrand waren. Ze hadden draden nodig die hen in staat stelden met elkaar te communiceren, want nu hingende die draden onder een te zware belasting. Omdat ze niet op een redelijke manier met elkaar konden communiceren, werden ze boos, lieten harde woorden vallen en verstrikten daardoor in de misverstanden.

Na verloop van tijd vonden beiden iemand anders. Met die anderen ver-

den verboden contacten gelegd, om tot uitwisseling van begrip, sympathie en troost te komen. Dit gebrek aan loyaliteit leidde tot lichamelijke avonturen, en dat leidde weer tot overspel. En dit had tot gevolg dat de gezinnen uiteengerukt werden. De huwelijkspartners raakten gedesillusioneerd en verloren hun hoop. De kinderen waren „kind van de rekening“.

En dit alles gebeurde, omdat er twee heus wel goede mensen hun communicatielijnen niet omhoog konden houden en de palen die deze lijnen moesten ondersteunen over de grond lieten slepen. Dit geldt niet maar één echtpaar, zo zijn er tienduizenden. Ze zijn hun huwelijk ingegaan als een droom van heerlijkheid, groot geluk en gedeelde verantwoordelijkheid en in de hoop veel moois tot stand te brengen.

Een tijdje geleden bezocht ik een ringconferentie in een verafgelegen ring van de Kerk. Daar werd ik benaderd door een jongeman, wiens gezicht mij enigszins bekend voorkwam. Hij vertelde mij, dat hij een teruggekeerde zending was, en dat wij elkaar een paar jaar daarvoor ergens ter wereld hadden ontmoet. Hij vertelde mij, dat hij de conferentie niet had bijgewoond, maar pas tegen het einde was gekomen. Hij wilde alleen maar even goedendag komen zeggen.

Het was een genoeglijke ontmoeting en we haalden een paar mooie herinneringen op. Ik informeerde hoe hij het maakte. Hij bezocht een middelbare school, was nog ongehuwd en voelde zich nogal ongelukkig. Ik informeerde wat hij in de Kerk deed. Toen verduisterde zijn blik, en opeens zag hij er gedesillusioneerd uit. Hij zei enigszins gemelijk: „Ik ben niet erg actief meer in de Kerk. Ik voel me niet meer zoals toen ik op zending was. Van mijn getuigenis is niet veel overgebleven. Ik weet echt niet zo zeker meer of er wel een God is. Ik zal in al mijn enthousiasme en blijdschap de dingen wel verkeerd hebben gezien.“

Ik trachtte hem te doorgronden en stelde hem een paar vragen: „Wat doe je in je vrije tijd? Wat voor literatuur lees je? Hoe vaak bid je?

Wat doe je zoal? Met wie ga je om?“ De antwoorden bevestigden wat ik al vermoedde. Hij had de ijzeren roede losgelaten. Hij hield zich voornamelijk op met ongelovige mensen. Naast zijn studieboeken las hij de geschriften van atheïsten, afvalligen en bestrijders van de Bijbel. Hij was opgehouden met bidden. Zijn communicatielijnen met onze Hemelse Vader waren verbroken en de palen verbrand. Zijn draden zakten diep door onder de te zware last. Toen vroeg ik hem: „Hoe vaak heb je sedert je zending nog in het Nieuwe Testament gelezen?“

„Helemaal niet meer,“ was zijn antwoord.

„Hoe vaak heb je het Boek van Mormon doorgelezen?“

Het antwoord luidde: „Geen enkele keer.“

„Hoeveel hoofdstukken of hoeveel verzen heb je dan in de Schriften gelezen?“

Hij had de Heilige Schriften zelfs niet één keer geraadpleegd. Hij had afbrekende, negatieve en geloofsverwoestende lectuur onder ogen gehad; maar hij liep zich af te vragen waarom hij niet meer kon glimlachen.

Hij had nooit meer; toch vroeg hij zich af waarom hij zich zo eenzaam voelde in een wereld vol problemen. Hij had sedert lange tijd niet meer deelgenomen aan het heilig Avondmaal; en hij was verbaasd dat zijn geest dood was. Hij had geen cent tienden betaald, maar kon niet begrijpen waarom de vensters des hemels gesloten schenen en voor hem ontoegankelijk waren. Hij had geen deel aan hetgeen hij had kunnen ontvangen. Terwijl hij piekerde over zijn ellende, zijn versleten geloof en zijn eenzaamheid en mislukking, stond ik te denken aan dat land dat daar in Argentinië was afgebrand. Ik dacht aan telefoonpalen die waren verbrand en aan draden die doorbogen onder de last van de heen en weer slingerende palen.

We slaan met ontzetting de talloze blijkende gade, dat het geloof in de wereld om ons heen steeds meer afneemt. Men laat sigaretten en lucifers vallen, waar het gras vlam vat.

De afnemende geestelijke gerichtheid

is angstwekkend. Zelfs onder de werknemers is de sfeer vaak allerminst opbouwend. Men houdt zich te vaak bezig met de zelfzuchtige vragen als: „Hoeveel verdien ik daarmee?“ „Kan ik salarisverhoging krijgen?“ Meer vakantie! Kortere werken! De instelling in werkgeverskringen is eveneens vaak slecht.

We hebben het te goed. We hebben teveel geld en goederen. We hebben zoveel. Zelfs vele mindervermogenen hebben veel, veel „dingen“ en de „dingen“ worden ons leven.

Toch heeft de Here gezegd, „Maar zoek eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.“ (Mt. 6:33.) Toch zetten we onze zinnen maar al te vaak op de „dingen“ als op ons eerste doel.

We hebben een pracht generatie jongeren. Maar ik sta, als ik met velen van hen spreek, verbaasd over hun gemakzuchtige houding met betrekking tot het gebed, vooral onder hen die zondig leven. Velen zijn vrijwel opgehouden te bidden. Hun communicatielijnen zijn gebroken. Vele jongeren die pas getrouwd zijn, houden in hun huwelijk op regelmatig te bidden. Hun communicatielijnen zakken diep door onder zware lasten.

Als er mensen in moeilijkheden verkeren, is mijn eerste vraag altijd: „Wanneer bidt u? Hoe vaak bidt u? Hoe diep bent u betrokken bij uw gebed? En als u bidt, dankt u dan nederig of vraagt u om iets?“

Israël verkeerde in grote moeilijkheden. Er was een zeer langdurige droogte. De koning van Israël, Achab genaamd, vroeg de profeet Elia:

„Zijt gij die beroerder van Israël?“

Toen zeide hij: Ik heb Israël niet beroerd, maar gij en uws vaders huis, daarmee, dat gijlieden de geboden des Heeren verlaten hebt en de Baäls nagevolgd zijt.“ (1 Kon. 18:17-18.)

Het indrukwekkende schouwspel dat zich op de berg Karmel ontvouwde, tussen Elia en de valse priesters van Baäl, wier pogingen faalden, illustreert weer dat communicatielijnen te zwaar belast kunnen zijn. De goddeloosheid is groot, daarom sloot de Here de

hemelen af en liet de regen wegblijven. Elia zeide: „Zo de Heere God is, volgt Hem na, en zo het Baäl is, volgt hem na!“ (1 Kon. 18:21.)

De krachtmeting waartoe Elia had aangezet, was bestemd om Israël te tonen dat de goden van steen en hout en metaal machteloos waren.

Toen de 450 priesters van Baäl hun goden er niet toe konden bewegen de offers vlam te doen vatten, bracht de Here via Elia vuur uit de hemel en deed de os in vlammen opgaan. En toen het geloof van Israël was hersteld, kwamen de wolken en viel de regen met stromen neer. Het zwakke Israël had zijn telefoonpalen weer overeind gezet en de verbrande palen vernieuwd. Het had de gebroken draden vervangen, en de communicatie hersteld.

Twee jonge echtparen uit het noordwesten kwamen diep ongelukkig bij mij.

De echtgenoot van het ene echtpaar en de vrouw van het andere waren de wanhoop nabij omdat ze troost bij elkaar hadden gezocht, terwijl ze zich niet met elkaar hadden moeten ophouden. Hun moeilijkheden groeiden hun boven het hoofd en daar had je de ellende in zijn volle omvang. Meestal komt het op hetzelfde neer. De twee jonge mensen die hun huwelijkspartner ontrouw waren, hadden teveel met een ander gepraat en die teveel toevertrouwd. Daarna gingen ze die ander in het geheim ontmoeten. Toen kwamen er ontrouwe onthullingen over hun huwelijkspartner. En ten slotte, wat ze nooit voor mogelijk hadden gehouden, volgde de overtredding.

Beide echtparen hadden hun activiteit laten verzakken en gingen nog maar af en toe naar de Kerk. Ze trokken op met een groep vrienden die het geestelijk ook niet al te nauw namen. Hun nieuwe levenswijze bracht al spoedig financiële problemen voor hen mee, en de schulden werden met het tiendengeld betaald. Ze hadden, het te druk voor de gezinsavond en ze hadden geen tijd voor het gezinsgebed. Toen de grote verleidingen op hun pad kwamen, waren ze er niet op voorbereid. Hun gras verbrandde. Daarmee

verbrandden tevens de palen en de verkoolden stompen hingen aan de doorbuigende draden.

De zonde staat voor de deur, als de communicatielijnen het hebben begeben dat kan niet uitblijven.

We leven in een wereld die afglijdt. Sedert Kain aan Satan toefaf is er zonde geweest, maar waarschijnlijk heeft de wereld de zonde nog nimmer zozeer als levenspatroon aanvaard.

We zullen bekering blijven prediken van dit spreekgestoelte en van duizenden andere plaatsen. We zullen de mensen blijven waarschuwen tegen een te gemakkelijke aanvaarding van de wereld, zoals deze zich bij hen opdringt.

Dat wij altijd loshangende communicatielijnen zullen repareren en al onze verantwoordelijkheden zullen vervullen, opdat we dicht bij onze Heer en Heiland zullen blijven, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. *

„Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt”

Het is belangrijk anderen trouw te zijn en geroddel en kwaadsprekerij te vermijden.

Onlangs hoorde ik iemand zijn buurman afkammen; het deed me denken aan de volgende regels:

„Zou deze oude wereld niet een stuk beter zijn,

Wanneer de mensen, met wie wij op de aarde wandelen, zouden zeggen, „Ik weet iets goeds over jou’.

En ons er dan ook naar zouden behandelen?”

Het lijkt wel alsof de mensen er een gewoonte van gemaakt hebben over hun vrienden en buren te praten en hun schijnbare eigenaardigheden en zwakheden te bekritisieren. Het is zelfs zo algemeen, dat men geneigd is te denken dat roddelen en oordelen over anderen erbij horen. Maar hoe vaak hebben we niet gehoord van jonge mensen die bekritisieerd, veroordeeld en belachelijk gemaakt werden vanwege hun eigenaardigheden en die later toch leider op eigen terrein werden.

Ik zou u graag een paar voorbeelden willen geven van onbillijke kritiek, van beoordeling, zonder met de feiten rekening te houden.

Er doet een verhaal de ronde over zuster McKay, de vrouw van president David O. McKay, dat zich heeft afgespeeld toen zij bij het onderwijs ging werken. Toen het hoofd van de school haar aan de klas voorstelde wees hij naar een bepaalde jongen en zei hij dat dat een onruststoker was. Zij voelde hoe erg de jongen daardoor in de verlegenheid gebracht was en vreesde dus dat hij zijn reputatie wel gestand zou doen. Hierom schreef zij een briefje, dat zij hem toeschoof toen zij langs zijn tafeltje kwam. Er stond

N. ELDON TANNER

Toespraak gehouden tijdens de 142ste jaarlijks algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

in: „Earl, ik denk, dat het hoofd zich vergiste, toen hij zei dat jij een ondeugende jongen was. Ik vertrouw je en weet zeker dat jij me zult helpen deze klas tot de beste van de school te maken.” Earl werd een toonbeeld van deugd en zelfs één van de belangrijkste mensen van die stad.

Ik zou u graag nog een voorbeeld willen geven. Eén van onze meest gerespecteerde burgers, iemand die steeds actief aan de gemeenschap deelnam, begon zich te gedragen alsof hij zich gekwetst voelde en kwam niet meer in

de gezellige kringen, waarin hij in het verleden altijd een actief aandeel had genomen. De mensen begonnen hem ervan te beschuldigen dat hij een mopparaar was, onsportief, sociaal, enz. en vermeden hem maar zo veel mogelijk. Later bleek bij medisch onderzoek dat hij aan een hersentumor leed. Die was de oorzaak dat hij nu ongeïnteresseerd was in de groepsactiviteiten die voorheen door hem werden bezocht en vaak zelfs georganiseerd.

Laat ik u nog een tweetal voorbeelden geven van wat ik onrechtvaardige beoordeling noem. Allereerst het geval van een bisschop, die extra werkers nodig heeft. Hij ziet een lid van zijn wijk, dat, hoewel het niet actief is, toch wel de bekwaamheid schijnt te bezitten. Maar de bisschop denkt bij zichzelf: „Ach, dat zal hem wel niet interesseren. Hij neemt de positie vast niet aan.” Dus wordt de man niet door hem benaderd en blijft hij nog jaren inactief.

Voor deze wijk wordt een nieuwe bisschop geroepen. Deze vraagt of de man bereid is een ambt te aanvaarden en bemerkt dan dat hij werkelijk bereid is en ernaar verlangt te kunnen werken.

Wees niet bevooroordeeld, maar geef de mensen een kans. Laat ieder voor zichzelf beslissen of hij een positie wel of niet zal aanvaarden.

Het gebeurt ook wel, dat wij iemand tot zijn gezin en anderen horen zeggen: „Ik begrijp niet waarom de bisschop dit of dat doet. Je zou denken dat hij verstandiger zou zijn.” Hier beoordeelt hij de bisschop zonder de feiten te kennen. Als die bekend waren

zouden ze zijn handelwijze volkomen rechtvaardigen. Het oordeel van onze man was niet alleen onrechtvaardig, maar heeft waarschijnlijk ook zijn kinderen bevooroordeeld en veroorzaakt dat zij het respect voor de bisschop verloren en dat hun geloof verzwakt werd.

Uit deze voorbeelden zien we hoe belangrijk het is dat wij niet oordelen, maar in plaats van omtredingen, aanmoedigen. Ongeveer 2000 jaar geleden heeft Jezus Christus beseft dat de mens geneigd is onrechtvaardig te oordelen. Hij zei:

„Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt.

„Want met welk oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden; en met welke maat gij meet, zal u wedergemeten worden.

„En wat ziet gij den splinter, die in het oog uws broeders is, maar den balk, die in uw oog is, merkt gij niet?

„Of, hoe zult gij tot uw broeder zeggen: Laat toe, dat ik den splinter uit uw oog uitdoe; en zie, er is een balk in uw oog?

„Gij geveinsdel! Werp eerst den balk uit uw oog, en dan zult gij bezien, om den splinter uit uws broeders oog uit te doen.“ (Mt. 7:1-5.)

Het schijnt dat Hij hiermee wil zeggen, dat wij niet in staat zijn te oordelen tenzij wij zelf volkomen zonder fouten zijn. Als wij kijken naar wat Samuël meemaakte toen hij een koning moest kiezen, kunnen wij beter begrijpen waarom de mens niet in staat is te oordelen. De Here kon Saul niet langer als koning van Israël aanvaarden en gaf de profeet Samuël opdracht een nieuwe koning te kiezen. Hij vertelde hem dat hij naar het huis van Isai, die acht zonen had, moest gaan en dat tijdens zijn verblijf daar de gezalfde door hem herkend zou worden. Toen hij de oudste zoon Eliab zag staan, dacht Samuël dat dit de gezalfde was, maar de Here verwierp hem en deelde de profeet Samuël het geheim mede van het vormen van een oordeel:

„Zie zijn gestalte niet aan, noch de hoogte van zijner statuur, want Ik heb hem verworpen; want het is niet gelijk

de mens ziet; want de mens ziet aan, wat voor ogen is, maar de Heere ziet het hart aan.“ (I Sam. 16:7.)

Zeven zonen verschenen er voor Samuël. Ze werden verworpen. Toen liet men David, de jongste, halen en de Here aanvaardde hem.

Het is dus duidelijk waarom wij niet kunnen oordelen. Wij kunnen iemand niet in zijn hart kijken. Wij kennen iemands motivering niet, hoewel wij misschien al zijn handelingen toe menen te kunnen schrijven aan bepaalde motieven. Zijn motieven kunnen heel zuiver zijn, ook als wij nu niet denken dat zij niet deugen.

Het is niet mogelijk een ander eerlijk te beoordelen, tenzij men zijn wensen, zijn geloof en zijn doelstellingen kent. Door verschil in omgeving, in kansen en in vele andere dingen verkeren de mensen niet in dezelfde positie. De één zal bovenaan en de ander bij de onderste sport de maatschappelijke ladder beginnen. Dan kunnen ze ook nog weleens eender eindigen. Iemand heeft eens gezegd, dat het er niet om gaat waar je bent, en niet hoe dicht je je succes of je mislukking bent genaderd, maar welke richting je opgaat. Hoe durven wij, met al onze zwakheden, ons aan te matigen een oordeel te vellen? Als alles meezit kan men alleen maar beoordelen wat men ziet; men kan het hart of de bedoeling of zelfs de mogelijkheden van zijn naaste niet beoordelen.

Als wij proberen mensen te beoordelen, hetgeen wij niet behoren te doen, zijn wij geneigd naar zwakheden en fouten te zoeken en zijn wij erg trots wanneer wij ze vinden, ijdelheid, oneerlijkheid, onzedelijkheid en kuiperij. Dit heeft tot resultaat dat wij alleen de slechtste kant zien van hen die wij beoordelen.

Ook schijnen onze nieuwsmidia voornamelijk geïnteresseerd te zijn in twistgeschiedenis en in aanvallen ondernemen; en het geeft hun daarbij niet hoeveel goeds iemand gedaan heeft, het is die ene zwakheid of vergissing die benadrukt en aan de wereld uitgezuid wordt.

We zijn te zeer geneigd aan vijandige

kritiek, aan boosaardige woorden het oor te lenen en die te herhalen zonder er bij stil te staan hoeveel schade wij edelmoedige mensen daarmee kunnen berokkenen; zoals zo dikwijls voorkomt, verontschuldigen en rechtvaardigen wij ons door te zeggen: „Er is geen rook zonder vuur.“ Maar wij veroorzaken juist meer rook, omdat het vuurtje waar het om gaat misschien alleen maar door een kwaadwillig en afgunstig mens is aangestoken.

Het kan wanneer onze vrienden beschuldigd worden, als er over hen geroddeld wordt, zelfs voorkomen dat wij soms trouweloos deze dingen aanvaarden en herhalen zonder alle feiten te kennen. Het is bedroevend, hoe er soms vijandschap ontstaat waar voorheen vriendschap heerste, alleen op basis van valse inlichtingen.

Misschien zouden wij bij het beoordelen van anderen bij wijze van uitzondering de houding van een zogenaamde agnosticus kunnen aanvaarden. Het vereist moed om evenals een agnosticus te zeggen: „Ik weet het niet. Ik wacht op aanvullend bewijs. Ik moet beide kanten van de kwestie horen.“

Pas als wij ons oordeel uitstellen betonen wij werkelijke naastenliefde. Het is moeilijk te verklaren waarom wij zo vlug onze burens en onze vrienden om kleingheden veroordelen, terwijl wij beslist willen dat iedere misdadiger een eerlijke en open berechting krijgt. Het moet toch mogelijk zijn onze trots, woede, persoonlijke gevoelens, ons vooroordeel en onze kleinzieligheid uit te bannen en naastenliefde aan onze omgeving te betonen.

Laten wij naar het goede zoeken in plaats van ons best te doen het verborgen kwaad te zoeken. Het is niet moeilijk fouten bij anderen te ontdekken, als we daar op uit zijn. In vele gezinnen is het zelfs tot echtscheiding en het uiteenvallen van het gezin gekomen, omdat één van de echtgenoten naar de fouten van de ander zocht en daar het accent op legde in plaats van de deugden van de ander te bewonderen en te prijzen.

Ook moeten wij niet vergeten, dat hoe

meer wij zelf ons boekje te buiten gaan of niet in de stemming zijn, wij des te meer geneigd zijn om fouten en zwakheden bij anderen te zoeken en onze eigen fouten goed te praten in plaats van ons te beteren. Bijna steevast ziet u dat de grootste kritiek op de leiders van de Kerk en haar leer uitgeoefend wordt door degenen die niet volledig hun plicht doen bij het volgen van de leiders of het naleven van de leringen van het Evangelie.

Het verhaal van Kain en Abel is hiervan een duidelijk voorbeeld. Kain veronachtzaamde zijn eigen rentmeesterschap en raakte zo verbitterd over Abels gerechtigheid en de voorkeur die de Here voor hem had, dat zijn krankzinnige jaloezie hem er toe leidde zijn broer te vermoorden. Zijn situatie zou zoveel beter zijn geweest als hij zijn broer gelukkigwensend en geëerd had en daarna was begonnen zich te beteren, zijn eigen tekortkomingen te corrigeren.

Laten wij ons eigen leven en ons eigen doen en laten goed beschouwen en in overeenstemming brengen met rechtvaardige beginselen en nooit anderen aanvallend of verkeerde inlichtingen over hen verspreiden.

Roddel is de slechtste manier van beoordelen. De tong is het gevaarlijkste, het meest vernietigende en dodelijke wapen dat de mens tot zijn beschikking heeft. Een venijnige tong kan de reputatie, ja de toekomst van wie ermee aangevallen wordt, vernielen. Verraderlijke aanvallen op iemands reputatie, walgelijke insinuaties en halve waarheden over iemand zijn net zo dodelijk als die kleine parasieten die het kernhout en het leven van een machtige eik vernietigen. Ze zijn zo luf en zo geniepig, dat men er zich niet tegen beschermen kan. Iemand heeft eens gezegd: „Het is gemakkelijker een olifant te ontlopen, dan een microbe.“

Wat zou deze wereld toch anders zijn als wij nu eindelijk eens zouden toe passen wat wij al zo dikwijls gehoord hebben: „Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook alzo; want dat is de wet en de profeten.“ (Mt. 7:12.) Maar in plaats

daarvan zijn wij allen ertoe geneigd anderen te oordelen naar een maatstaf die anders is dan die waarmee wij zouden wensen beoordeeld te worden of waaraan wij zouden willen beantwoorden.

Toen de vrouw die van overspel beschuldigd was voor Christus werd gebracht, was Hij verontwaardigd omdat de aanklagers onrechtvaardig waren. Zij wensten dat er bij de beoordeling van de vrouw een andere maatstaf aangelegd zou worden dan die waarnaar zij bereid waren zich te laten beoordelen. Het betrof een geval van hen kwaad waaraan sommigen van hen zich zelf schuldig hadden gemaakt.

Hij zei: „Die van ulieden zonder zonde is, werpe eerst den steen op haar.“ Nadat Hij Zich bukte en in het zand schreef, keek Hij weer op en zei: „... waar zijn deze, uw beschuldigers?“ (Joh. 8:7,10.)

Als Jezus in de buurt zou zijn en Hem zou gevraagd worden degenen die wij beschuldigd hebben te beoordelen, dan zou Hij zeggen: „Die van ulieden zonder zonde is, werpe eerst den steen op haar“. En als Hij Zich dan zou bukken en in het zand zou schrijven, hoevelen van ons zouden zich dan niet schamen en steeds wegcruipen, omdat we door ons eigen geweten worden aangeklaagd? Hij gaf ons een goede raad!

Als wij het tweede grote gebod: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen“ (Mt. 22:39) konden aanvaarden en in praktijk brengen, werkelijk leerden onze naaste lief te hebben, zou er geen venijnig geroddel of valse beschuldiging zijn. In het „Onze Vader“ staan de volgende woorden: „En vergeef ons onze schulden gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren“, en dan zegt Hij: „Want indien gij den mensen hun misdaden vergeeft, zo zal u hemelse Vader ook u vergeven. Maar indien gij den mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook u Vader uw misdaden niet vergeven.“ (Mt. 6:12, 14-15.)

Christus gaf ons het beste voorbeeld van vergevensgezindheid. Hij zei tot de vrouw die voor Hem was gebracht,

beschuldigd van overspel: „Zo veroordeel Ik u ook niet; ga heen, en zondig niet meer.“ (Joh. 8:11.)

En aan het kruis bad Hij: „Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen.“ (Luk. 23:34.)

Als wij ons niet door onze zelfzucht, onze trots en ons gevoel van onzekerheid zouden laten leiden, zou ons leven veel gelukkiger zijn; wij zouden meer tot het maatschappelijk welzijn en het geluk van anderen bijdragen als wij die naaste zouden liefhebben, elkander wilden vergeven, ons zouden bekeren van onze overtredingen en niet zouden oordelen.

Het is waar dat wij rechters moeten aanstellen om de wetten van het land te handhaven, en ook in de Kerk hebben wij zulke mensen nodig; op hun schouders is de zware taak en verantwoordigheid gelegd om recht te spreken, hetgeen zij niet mogen veronachtzamen. Zij moeten in overeenstemming met de wetten van het land en van de Kerk een rechtvaardig oordeel vellen.

Laten wij er principes op nahouden — verheven principes. Ook is het erg belangrijk dat wij allen, ook onze politici, ernaar streven zo te leven dat ons gedrag alle blaam en kritiek kan doorstaan.

Wij winnen er niets bij als wij een ander afbreken en ons karakter zat er ook niet op voortuitgaan. We hebben gezien dat hechte vriendschapsbanden verbroken zijn door woorden en verwijten, uitgesproken in de felheid van een verkiezingscampagne. Vijandige kritiek op regeringsfunctionarissen en tegenstanders heeft vaak tot gevolg dat onze jonge mensen en ook wel anderen hun vertrouwen in personen en groepen die tot regeren geroepen zijn verliezen, soms in onze wijze van geregeerd worden zelf.

Als ouders zijn wij ervoor verantwoordelijk thuis voor deze dingen te waken. Ook moeten wij beseffen dat ieder woord en iedere handeling het denken en de houding van het kind beïnvloedt. Juist in het gezin leert het kind de grondbeginselen van de omgang met anderen, en de goede eigenschappen liefde, medelijden, bezorgd-

heid enzovoorts. Onze lessen hierover geven we pas goed indien we als ouders onze kinderen kunnen grootbrengen zonder in hun harten door lering en voorbeeld een vooroordeel jegens andere kinderen te zaaien op grond van huidskleur, ras, godsdienst, maatschappelijk niveau of verstandelijke capaciteiten; pas als we hun leren de Here lief te hebben. Ik ben heel dankbaar dat mijn ouders door hun verdraagzaamheid in staat waren deze liefde aan hun kinderen te leren.

Ik zou graag in alle nederigheid en oprechtheid willen zeggen dat ik de Here nu met mijn gehele hart liefheb en dat ik mijn medemensens liefheb. Jegens niemand koester ik kwade gevoelens van welke aard ook en ik bid nederig om vergeving indien ik iemand bezeerd heb. Ik begrijp wat de Heiland zei: „Voor zoveel gij dit van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.“ (Mt. 25:40.)

Tot heel de wereld en in het bijzonder tot hen die de leringen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen niet begrijpen maar er desondanks de spot mee drijven, wil ik mijn getuigenis geven. Ik wil iedereen opwekken dat men ons niet kan beoordelen zonder die leringen, die in het herstelde Evangelie zijn vervat, te kennen en te begrijpen. Met u geloven wij dat God leeft en dat Jezus Christus Zijn Enige maar waarachtig Geboren Zoon in het vlees is, Die naar de aarde kwam en Zijn leven gaf en verrees opdat alle mensen de vreugde van de onsterfelijkheid mochten proeven.

Hij heeft gezegd: „... dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Moz. 1:39) en Hij gaf ons het evangelieplan dat ons zou helpen ons voor te bereiden om in Zijn tegenwoordigheid terug te keren en van het eeuwige leven te kunnen genieten.

Ja, het Evangelie is nu in al zijn volheid op aarde hersteld. Ik getuig, dat de Bijbel het Woord van God is, dat aan ons door Zijn profeten werd gegeven en ook dat het Boek van Mormon het Woord van God is, dat het een ver-

taald en waar verslag is van de vroegere Amerikaanse bevolking en dat het het Evangelie in zijn volheid bevat. Het was op bevel en door de geest der profetie en openbaring geschreven tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat Jezus Christus is, de Eeuwige God, Die Zich aan alle naties openbaart.

Ook wil ik getuigen dat ik weet dat Joseph Fielding Smith, de president van de Kerk, een profeet van God is door wie de Here spreekt, en ik wil mijn oprechte en grote waardering betuigen voor de gelegenheid om zo nauw met hem te mogen samenwerken.

Deze dingen weet ik zeker en ik getuig nederig dat ze waar zijn; ik wil iedereen uitnodigen en aanmoedigen het Boek van Mormon te onderzoeken en

te lezen, het te beproeven en de belofte die erin vervat is, deelachtig te worden:

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekend maken.

„En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten.“ (Moro. 10:4-5.)

Deze belofte en mijn getuigenis laat ik bij u achter in de naam van Jezus Christus. Amen.

*

OOV-Conferentie Pasen 1973

De OOV-conferentie op 21, 22 en 23 april 1973 zal deze maal worden gehouden in het mooie Zwolle.

Zaterdag 21 april is de roadshow-finale.

Die zal plaatsvinden in gebouw „De Dageraad“, Molenweg 38, Zwolle. Aanvang 19.00 uur precies. De zaal zal echter open zijn om 18.00 uur.

(Molenweg 38 is nog geen 5 minuten lopen vanaf het station. De route is als volgt: Uit het station komend rechtsaf gaan, de Oosterlaan in, langs het busstation; doorlopen tot je aan een pleintje komt, daar schuin oversteken en de Molenweg ingaan.)

Overnachten zal in de omgeving geschieden, maar daarover komt nog nader bericht. In ieder geval dient men slaapzak, bestek, bord en beker mee te brengen.

Zondag 22 april is de jeugdconferentie, in hetzelfde gebouw „De Dageraad“. Na de conferentie wordt een mooie wandeling door Zwolle gemaakt en 's avonds zal er een fijne haardvuuravond zijn. Tweede Paasdag, 23 april, sport- en atletiekwedstrijden in de grote Stilo-sporthal (niet ver van de Molenweg vandaan). Bij mooi weer sporten we buiten op het ernaast gelegen sportterrein.

Een heel mooi paasprogramma!

Maak je ervoor klaar. Het worden onvergetelijke dagen voor ons allen.

Tot ziens met Pasen!

OOV-bestuur Nederlandse Zending.

Heber J. Grant

Een man zonder uitvluchten

Door LEON R. HARTSHORN

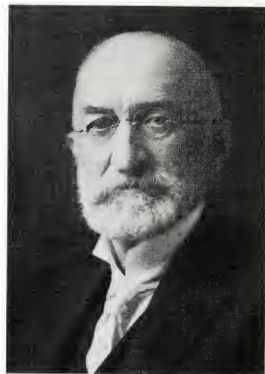
De mens heeft allerlei redenen om allerlei dingen in het leven niet te doen. Sommige mensen willen niet deelnemen aan de oorlog. Sommigen willen niet werken. Sommigen verontschuldigen zich voor de wijze, waarop ze van hun verantwoordelijkheid proberen af te komen. Sommigen zeggen dat zij te vermoeid, te druk, te zwak, te arm of te verlegen zijn om ergens aan mee te doen. Er zijn mensen die tevreden zijn met het feit, dat anderen het werk doen en weer anderen hebben de mond vol over liefde, vrede en menslievendheid. Ja, er zijn redenen en mensen in soorten en maten.

En er was ook een zekere Heber J. Grant. Hij was de zevende president van de Kerk. Heber J. Grant had maar een paar goede redenen nodig, waarom hij iets moest doen en dan ging hij meteen aan de slag om het te proberen. Als het geen eenvoudige opdracht was werkte hij totdat het juiste resultaat toch behaald was. Hij viel met geestdrift aan op het onmogelijke. Als hij dacht dat hij de natuurlijke gave om een bepaalde opdracht uit te voeren niet bezat, bad hij net zo lang totdat hij de nodige bekwaamheid ontwikkeld had.

Heber J. Grant was een man zonder uitvluchten, welk onderwerp er ook aan de orde was, al was dat de Kerk reddend van een financiële ramp of

het zingen van gezangen van Zion. Dit was het resultaat van zijn opvoeding. Zowel Brigham Young (in wiens huis de jonge Heber vele mooie uren doorbracht) als Rachel Ivins Grant (Heber's moeder, die weduwe was) hadden één ding gemeen. Zij hadden de waarde van zelfdiscipline ingezien en zij eisten van zichzelf het beste dat zij te bieden hadden. De jonge Heber nam deze instelling over en ging nog een stapje verder. Hij groeide op met de indruk dat hij, met de hulp van de Here, de dingen die hij zich eenmaal voorgenomen had zou kunnen verwezenlijken. Hij haalde dikwijls Emerson¹ aan: „Datgene waarin wij volharden wordt gemakkelijker voor ons — niet dat de aard der zaak verandert, maar ons vermogen om het te doen wordt groter.“

En hij bracht in praktijk wat hij predikte. Hij vertelde graag dat hij zich aanleerde de honkbal zo te gooien dat hij in het beste team zou worden opgenomen, en over de strijd om zijn handschrift te verbeteren zodat hij hiermee een goede indruk zou maken. Later vond men zijn handschrift bijzonder mooi. Vanaf de kansel betuigde hij zijn vreugde over het feit dat het zingen van de gezangen van de Kerk een prachtige wijze om te aanbidden was. Vervolgens vertelde hij dat hij het fijn vond om in de loop der tijd vele gezangen uit het hoofd te leren,

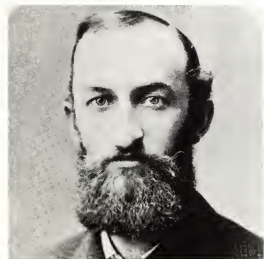
President Grant, zoals hij dikwijls wordt afgebeeld.

zodat hij wist dat hij ze zonder fouten zong.

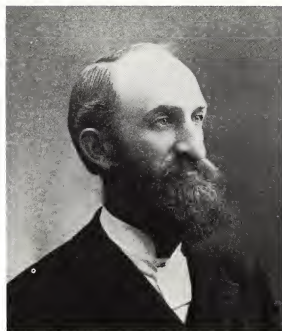
Een van de meest geliefde onderwerpen voor zijn toespraken was aanmoediging voor de mensen bezig te blijven om het leven beter aan te kunnen. Hij predikte krachtig dat bereiken van persoonlijke zaligheid en verhoging binnen ieders bereik ligt. Hij zei: „Wij zijn de bouwmeesters van ons eigen leven; niet alleen van ons leven op deze aarde, maar ook van ons toekomstige leven in de eeuwigheid. God heeft ons geen gebod gegeven zonder ons de kracht te geven

President Grant scheen altijd de ernst te bezitten te weten dat hij een grote roeping had.

Op 1 september 1901 ging ouderling Grant met drie zendingen een kleine heuvel op die over Yokohama uitkeek en wijdde de eilanden van Japan toe voor de prediking van het Evangelie.

dit gebod na te leven." Hij beval ons ten zeerste aan dat wij deze kracht ten volle in ons dagelijks leven moesten ontwikkelen.

Heber Jeddy Grant werd op 22 november 1856 in Salt Lake City geboren. Zijn vader heette Jedediah M. Grant en zijn moeder heette Rachel. Zijn vader was raadgever van president Young en stierf toen Heber nog maar negen dagen oud was. Zijn moeder ontving tot troost de verzekering dat haar zoon later zelf een nog grotere apostel dan zijn fijne vader zou worden. Zij gaf hem voortdurend het advies dat hij zich goed moest gedragen en gehoorzaam moest zijn zodat hij waardig zou mogen zijn dat deze zegen in zijn leven vervuld zou worden.

Zijn leven strekt zich uit over een van de belangrijkste periodes uit de hele geschiedenis. Tijdens de periode dat hij president en profeet van de Kerk was, waren bekwaamheid en onversaagd leiderschap vereist. De Heer heeft ervoor gezorgd dat Heber erop voorbereid was om door te zetten, de beginselen te gehoorzamen en veel vertrouwen in God te hebben.

Zijn aktentas

Dit mooie, met de hand bewerkte bureau gebruikte president Grant vele jaren.

Deze eigenschappen waren nodig om ons machtige volk kracht te geven tijdens de twee wereldoorlogen, de financiële crisis en de snelle groei die het gevolg was van de vele bekeeringen overal ter wereld.

Heber J. Grant had zijn hele leven een nauwe band met zijn gezin, met zijn kinderen, zijn kleinkinderen en aangebouwde familie. Een dochter, die veraf woonde, zei: „Vader was een enorme briefschrijver en als ik zijn brieven even snel beantwoord had als hij de mijne, dan hadden wij elkaar tweemaal in de week geschreven ... Alle brieven begonnen op dezelfde wijze: „Het is twee (of soms, drie) uur in de morgen en ik kan niet slapen. Daarom dacht ik: laat ik maar een bezoekje brengen aan mijn geliefde dochter! Niemand kan begrijpen hoe erg ik deze brieven na zijn overlijden heb gemist.“

Als jongeman woonde Heber een vergadering bij en hoorde het verzoek om schenkingen. Na de vergadering gaf hij zijn bisschop 50 dollar. De bisschop gaf hem 45 dollar terug en zei dat 5 dollar een eerlijke bijdrage van hem was. Heber J. Grant gaf de bisschop de volle 50 dollar en zei: „Bisschop Woolley, hebt u vandaag niet gezegd dat de Heer ons viervoudig zou zegenen? Mijn moeder is weduwe en zij heeft 200 dollar nodig.' Hij zei: „Mijn jongen, geloof je dat je je 200 dollar sneller krijgt als ik deze 45 dollar ook nog aanneem?' Ik antwoordde: 'Jazeker'. De bisschop nam ze aan.“ Toen Heber na de vergadering wegging, kreeg hij een idee. Hij telegrafeerde een man die hij niet kende en sloot een zakelijke transactie af. De winst voor Heber J. Grant werd 218,50 dollar. De volgende dag ging hij naar zijn bisschop en zei: „Bisschop, ik heb 218,50 dollar verdiend nadat ik gisteren 50 dollar betaald had en daarom ben ik 21,85 dol-

President Grant bezet de ereplaats in dit nieuwe, door de mens gemaakte wonder — een vliegmachine.

De radio was eerst een luxe, maar tijdens het bestuur van president Grant was het niets ongewoons meer. Deze foto uit 1922 toont de eerste radio-uitzendingen over station KZN in Salt Lake City.

lar aan tienden verschuldigd. De Here heeft mij niet helemaal mijn tiende bovenop Zijn viervoudige retour-inkomen gegeven."

Eens in zijn leven maakte president Grant een ernstige financiële tegenslag mee. Zijn woorden waren: „Ik was precies 91.000 dollar slechter af dan wanneer ik niets gehad had."

Hij werd geroepen om een zending in Japan te openen en daarover te presideren. Hij kreeg voor zijn vertrek één jaar de tijd om zijn zaken in orde te brengen.

Na de vergadering waarin hij geroepen werd, zei een andere apostel tegen Heber J. Grant dat de president van de Kerk hem nooit geroepen zou hebben als hij op de hoogte was geweest van zijn benarde financiële toestand. President Grant stemde hiermee in. Op dat moment stelde hij zich volledig in de handen van de Heer en iedere morgen was de kern van zijn gebed: „Helpt u mij alstublieft, zodat ik vandaag iets kan doen om uit mijn schulden te komen." Binnen het jaar had

hij alle schuldeisers betaald. Hij was niet alleen volledig vrij van schulden maar hij had ook voldoende om zich tijdens zijn zending te bedruipen.

Toen Heber J. Grant volwassen werd, groeide ook zijn geloof in God. Toen zijn vrouw zeer ernstig ziek was, riep Heber J. Grant zijn kinderen de kamer in het ziekenhuis binnen en vertelde dat hun moeder zou sterven. Toen de dochter van president Grant dit hoorde, smeekte zij haar vader om haar moeder niet te laten sterven. Zij smeekte hem om zijn priesterschap ten behoeve van haar uit te oefenen. Zij en zijn andere kinderen verlieten de kamer en president Grant knielde neer bij het bed van zijn vrouw. President Grant zegt het volgende van dat gebed: „Ik vertelde de Here dat ik Zijn hand in leven en dood, in vreugde en verdriet, in voorspoed en tegenspoed erkende. Ik klaagde niet dat mijn vrouw zou sterven, maar dat ik de kracht miste om mijn vrouw te zien sterven. Haar dood zou ook een negatieve invloed hebben op het geloof

van mijn kinderen in de verordeningen van het Evangelie. Daarom smeekte ik Hem of Hij mijn dochter Lucy een getuigenis wilde geven dat het Zijn wil was dat haar moeder stierf. Binnen enkele uren blies zij haar laatste adem uit. Toen riep ik de kinderen binnen en zei dat hun moeder was overleden. Kleine Heber begon heel erg te huilen. Lucy sloeg haar armen om hem heen, kuste hem en zei tegen hem dat hij niet behoefde te huilen, want de stem des Heren had tegen haar gezegd: ‚Het is de wil van de Here dat je moeder gestorven is.' Lucy wist niets van mijn gebed af en dit teken voor haar was een direct antwoord op mijn smeekbede tot de Here. Ik ben hier altijd dankbaar voor geweest." Lucy groeide op en werd algemeen presidente van de OOVJV. Haar vader vertelde dikwijls dat hij Lucy tijdens een conferentie voor jonge mensen had horen zeggen dat zij erg dankbaar was dat zij ouders had die in de tempel van de Here aan elkaar verzegeld waren. President Grant ver-

telde diep ontroerd dat hij was getrouwd toen de tempel van Salt Lake City nog niet klaar was. Zijn vrienden hadden geprobeerd hem ertoe te bewegen zijn tempelhuwelijk uit te stellen totdat de tempel van Salt Lake City klaar zou zijn. Maar hij was vastbesloten om zijn bruid mee te nemen naar St George om daar meteen al aan haar verzegeld te worden. (Dit was in die dagen een hele opgave.)

Hoewel Heber J. Grant bijzonder veel van zichzelf eiste, leerde hij snel, dat het belangrijk was onvolmaaktheden van anderen niet te veroordelen. Hij vertelt hoe hij achter deze waarheid kwam. Hij was naar de Kerk gegaan en de spreker had bij zijn inleidende opmerkingen grammaticale fouten gemaakt. Heber wist zeker dat hij nu voldoende materiaal bij elkaar zou krijgen voor school want hij moest voorbeelden van fouten verzamelen om ze in de klas te laten verbeteren. Hij luisterde naar de fouten, maar hij werd door de geest van de spreker bevangen en hij huilde toen de man zijn getuigenis gaf van de goddelijkheid van de Heiland, de zending van Joseph Smith en het werk des Heren in deze Kerk.

President Grant besloot het verhaal met de woorden: „Gedurende de jaren die daarop volgden ben ik nooit meer geschokt of heb ik mij nooit meer gestoord aan taalfouten of onjuist uitgesproken woorden bij hen die het Evangelie predikten. Ik heb mij gerealiseerd dat dit gelijk stond aan het beoordelen van een mens aan de hand van het kleed, dat de taal vormt. Vanaf dat moment tot op heden ben ik bovenal onder de indruk geweest van de Geest, de inspiratie van de levende God, en niet van de taal, want er zijn per slot van rekening veel mensen die in de financiële strijd van dit leven nooit de middelen krijgen om zich aantrekkelijk te kleden. Vanaf dat moment tot op heden heb ik geprobeerd — en ik ben in mijn poging geslaagd — om de mannen en vrouwen te beoordelen naar de geest die zij hebben.“

Zo was Heber J. Grant — een president die nooit bang was om te probe-

ren, niet bang was zijn inzichten te herzien, als hij meer geleerd had, een president die vasthield aan het goede dat hij kende, ongeacht de kosten en wat anderen er ook van vonden.

1 Emerson, Ralph Waldo (1803—1882): Amerikaans essayist, filosoof en dichter.

Hoogtepunten uit het leven van Heber J. Grant (1856—1945)

1856	—	Geboren in Salt Lake City
1856	9 dagen	Zijn vader, Jedediah M. Grant, tweede raadgever van Brigham Young en eerste burgemeester van Salt Lake City, overlijdt
1875	19	Wordt lid van het presidentschap van de eerste OOVJM
1877	21	Trouwt met Lucy Stringham
1880	24	Dient als secretaris van het algemeen presidentschap van de OOVJM; wordt ringpresident van de Ring Tooele
1882	26	Geordend tot apostel
1897	41	Wordt lid van het algemeen presidentschap van de OOVJM; wordt zakelijk leider van de Improvement Era, die hij hielp oprichten
1901—03	45—47	Organiseert en resideert de Zending Japan
1904—06	48—50	President van de Zending Groot-Brittannië en de Zending Europa
1918	62	Ondersteund als president van de Kerk
1919	63	Wijdt de tempel te Hawaii in
1923	67	Wijdt de Canadese tempel in
1927	71	Wijdt de tempel van Arizona in
1936	80	Welzijnszorg van de Kerk opgericht
14 mei 1945	89	Overlijdt

*Dochters van president Grant:
(v. l. n. r.) Edith, Florence, Rachel,
Lucy en Anna. Heber Jr. zit op
zijn vaders knie. De foto werd
in 1892 in Soda Springs (Idaho)
genomen.*

*Persoonlijke bezittingen van de
president. (page 33 E. O.)*

De lucht boven de lage landen.

Uw commentaar en suggesties over De Ster zouden we graag vernemen, hebt u in een vorig nummer gelezen: „Wat zou u in de toekomst in dit tijdschrift gepubliceerd willen zien“?

Wij moedigen u ook aan verhalen, artikelen en gedichten voor eventuele publicatie in De Ster in te zenden. We schreven: „Zij moeten het geloof versterken en het getuigenis vergroten. Als het werk van goede kwaliteit is en wij er ruimte voor hebben zullen wij het zeker afdrucken.“

Hiermede werd afgetast wat er onder de lezers en lezeressen leeft, wat voor lucht er hangt boven de lage landen bij de zee. Wat gaat er onder ons om?

Welnu.

Men schrijft ons, in de eerste plaats, dat we voorzichtig moeten zijn met publicaties van de hand van plaatselijke lezers en lezeressen. „Waarom moeten de leden aangemoedigd worden om verhalen, artikelen en gedichten voor eventuele publicatie in te zenden?“ „Er is toch stof genoeg. De tegenwoordige mens heeft het geestelijke voedsel nodig, dat de leiders van de Kerk tot ons brengen! Laten wij toch de artikelen gebruiken van de leiders van de Kerk!“

We lezen de opmerking: „Dit is toch niet de weg om De Ster van kopij te voorzien.“

Nu is er voldoende kopij voor De Ster, dus bedelen we er niet om. Maar het was de bedoeling met uw verhalen, artikelen en gedichten dat die „... het geloof versterken en het getuigenis vergroten.“ Met andere woorden moet u naspreken wat in het Evangelie tot u komt, niet in dat te vertalen Engels van de leiders der Kerk, maar in het eigen Nederlands, waarin onze hemelse Vader óók wil worden geprezen. Hoe staat het er voor in het Nederlandstalige deel van Europa? Trift

de lucht hier van het geloof en van dank en van dadendrang? Een goede graadmeter voor zo'n kwestie is de creativiteit die een volksgroep aan de dag legt met de pen. Er zijn nog meer redenen aan te voeren, waarom om reacties wordt gevraagd aan Gods mondige kinderen.

Er kwamen aardige suggesties binnen voor de redactie. We zullen er met onze aanpak rekening mee houden, alhoewel niet bepalend is wat we als lezerskring willen, maar hoe de profetische leiding van de Kerk het aan wil met de publicaties. Blijft u ons uw reacties voortdurend zenden?

Over het thema van het oktobernummer, het gezin, kwamen harteroerende reacties binnen. „Te laat zijn de missionarissen bij ons gekomen, mijn kinderen waren mij juist ontgroeid.“ wordt verzuht. Andere weemoedige taal luidt: „Ik voel me een beetje terneergeslagen als ik bedenken, dat ik geen vijftientig meer ben en mijn gezin geen hoeksteen is geworden van de maatschappij, omdat mijn taak van opleidende moeder, net nu ik lid van Christus' Kerk ben geworden, zoveel als afgedaan is.“ Of de artikelen over het gezin brandend nodig waren! Een vader vertelt ons dat zijn gezin door hetgeen de Kerk voor ouders en kinderen in gezinsverband weet en doet pas werkelijk mooi en edel wordt. „Wat een verschil met drie jaar geleden, toen ik nog van geen gezinsavond wist, toen we elkaar nog tiranniseerden. Nu zijn we elk bereid de minste te zijn.“

Een Nederlandstalig lid in een Frans-talige gemeente in België bericht hoe goed het is, in de eigen taal te kunnen vernemen „van de grote daden Gods“.

Wij kunnen elkaar helpen met de gevraagde verhalen, artikelen en gedichten. Maar een zuster had nog een tip. „Wanneer een broeder of zuster een bepaald probleem heeft,

kan hij of zij dat schrijven aan De Ster. Wanneer het geschikt is voor publicatie zouden andere leden erop kunnen reageren. De beste oplossingen kunnen eruit gelicht en gepubliceerd worden.“

Accoord! Mits de problemen van algemene gelding zijn. Persoonlijke problemen zijn altijd voor de huis-onderwijzers – u weet wel door Wie die worden gezonden!

Al met al zullen we dit spel van inzenden en publiceren voorzichtig aan moeten leren. In deze editie, kennelijk, wat eerste probeersels. Een broeder vroeg wat een goede verkorting is voor de lange naam „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.“ Ons dunkt dat hij en anderen met vrucht van HLD gebruik kunnen maken, wat het alreeds „doet“ in onze kring. Een HLD-gezin, een HLD-gebruik. De briefschrijver dacht ook, zelf, aan mormoon(s). Omdat dit niet de eigenlijke naam weerspiegelt, de naam die van Boven gegeven is, is HLD beter.

Een bespiegelende broeder uit Den Haag verzoekt door te geven hoeveel het Evangelie voor hem betekent, meteen sinds hij het Boek van Mormon in handen kreeg. Hij zoekt nu eerst het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid: „Onderzoekten, nagaan, ervaringen opdoen, het juiste leren doen, alsmaar, steeds beter.“ We kregen wel de indruk dat deze broeder nog leren kan. Broeder, we krijgen een getuigenis van het Evangelie door het na te leven. Zie hierover Joh. 7:15-17. „Steeds beter.“ U staat pas aan het eerste begin – wat zult u ver kunnen komen!

Een zuster, die we anoniem laten blijven, schreef een artikel onder de titel „... En toen gebeurde er iets!“ Dat artikel wordt afgedrukt. Zodat we weten wat in de lucht zit boven onze lage landen.

Ieder die meegewerkt heeft hartelijk dank.

E. H. Chardon

... En toen gebeurde er iets!

Brr, het is koud vanochtend, de mensen die ik voorbij zie gaan hebben de kraag opgezet. Het is nog niet zo ver in het jaar maar hier vlakbij is de zee. Er staat vaak een gure wind, die de mensen weleens binnenshuis houdt. Het is trouwens toch een beetje een snerdag, zo'n dag waarop alles tegenzit. De melk kookt over, een glas valt stuk, de kinderen zijn druk en rumoerig en maken ruzie.

Ik slaakte een zucht van verlichting toen ze na veel geharrewar eindelijk schoon en heel, met gepoetste schoenen en tanden de deur uit waren op weg naar school. Met een mismoechtig gezicht keek ik naar de ravage — de stapel vaat, overal kruimels en hier en daar een veeg pindakaa. Maar ja, met kijken alleen kom je nergens. Dus begon ik maar eens te ruimen.

Toen beneden alles weer wat toonbaar was ontdekte ik ineens dat het dinsdag was. Dus eerst er maar op uit, want vanmiddag is er hier geen winkel open. Ontmoedigd keek ik naar de lange rijen die bij de kassa's stonden te wachten en toen ik eindelijk thuis kwam was m'n humeur beneden nul gedaald.

Traag liep ik de trap op om de beneden op te gaan maken.

Ik liep voorbij een spiegel en schrok van het boze gezicht dat me daar aankeek. ... **En toen gebeurde er iets!** Ik moest ineens denken aan Karel'tje en ik schaamde me diep, dat ik zo met een van God gekregen dag omsprong. Karel is een alleenstaande man van, zeg, vijfenveertig jaar. Hij heeft het verstand van een kind

van acht à tien jaar. Hij werkt in de stad in een beschutte werkplaats. Als hij om half vijf naar „huis“ gaat vindt hij daar een kale trap en boven een lage donkere zaal met aan weerszijden bedden met daarboven een piepklein kastje voor persoonlijke bezittingen. Dat is het, zijn „thuis“. Het geheel heet heel mooi „tehuis voor alleenstaanden“, wat klinkt of het daar overgoten is met naastenliefde, maar niets is minder waar. Er wordt niets voor die mensen gedaan. We halen hem af en toe een avond bij ons. Hij is er dan om half zes, blijft eten en hij wordt 's avonds laat weer naar huis gebracht.

Iedere keer weer doet het me pijn als ik zie hoe blij hij is met de gewoonste dingen. Hij vindt alle eten heerlijk en hij zit met een ingelukkig gezicht te kijken als de kinderen weer eens aan het bakkeleien zijn. Zielsverheugd kijkt hij naar het geknoei en gemors van onze jongste dochter. En met een glunderende snuit helpt hij mee de tafel afruimen en de kinderen naar bed brengen.

Als het tijd wordt om op te stappen gaat hij treuzelen. Hij drinkt zijn glas niet leeg en het lekkers dat voor hem neergezet wordt eet hij niet op. Want hij is bang dat hij als het op is weg moet. Als hij eindelijk vertrekt en me uitbundig gedag zwaait bedenk ik met pijn in m'n hart dat hij misschien de volgende dag weer in de kroeg zit om z'n grauwe bestaan te vergeten en eens temeer besef ik dat we ons moeten inzetten voor onze medebroeders en zusters, die niet zo rijkelijk zijn bedeed als wij, en ik

neem me voor dat ik, wanneer ik de kans krijg, Karel het waarom van zijn bestaan zal proberen uit te leggen.

Ik zal vertellen van de grote liefde van onze hemelse Vader en van het feit dat hij voor God even belangrijk is als een koning of een minister. Terwijl ik dat zo sta te overdenken, kijk ik mezelf aan in de spiegel en weet ik, dat ik op dat moment diep in m'n binnenste keek, en dat God mij liet zien hoeveel zegeningen ik iedere dag ontvang, ook déze, door mij zo weinig op prijs gestelde dag.

De bedoeling is dat we iedere dag gebruiken en benutten en dankbaar en blij zijn voor alles wat we hebben en voor alles wat we geven kunnen.

We moeten in ons hart een bergplaatsje maken waar we liefde in kunnen opslaan, en moeten dan gaan uitdelen aan de mensen die op onze weg worden geplaatst en die soms hunkerken naar een beetje liefde en warmte. Want dat leerde ons immers de Heiland: Wat gij doet aan de minste Mijner broederen, dat doet gij Mij.

Vanavond liep ik energiek en met een licht hart de trap op om de kinderen naar bed te brengen. Zij waren hun lievelingsliedje aan het zingen en vrolijk zong ik met hen mee. In mijn blijde hart kwam de bede dat eens alle Karel'tjes van de wereld het met ons mee kunnen zingen:

Blij, blij, mijn hartje is altijd blij,
Want Jezus is een vriend van mij!
En daarom is mijn hartje altijd blij!
— Was er iets gebeurd of niet?

Zuster.

Aankondiging

Van 24 tot en met 26 augustus 1973 zal er te München gehouden worden een

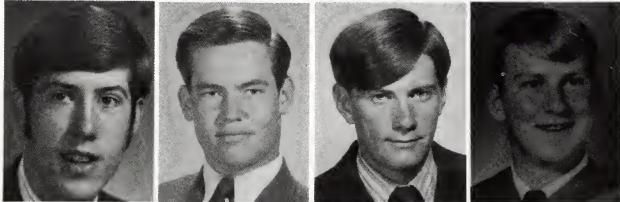
algemene conferentie

van de Kerk, bestemd voor de Nederlands-, Duits- en Italiaanstalige gebieden in Europa

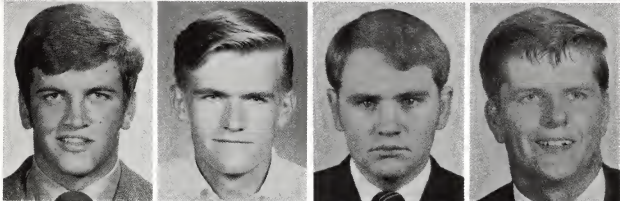

VERTROKKEN ZENDELINGEN

Rich Adams, Vallejo (Calif.)
 Laron C. Andrus, Provo (Utah)
 David G. Cunningham, Orem (Utah)
 Cornelis van Droogen, Zwolle

Wren Harrup, Idaho Falls
 Ralph Heap, Scottsdale (Arizona)
 Michael R. Hill, Provo (Utah)
 James Hoagland, Bountiful (Utah)

Michael C. Lee, Salem (Utah)
 Harold Menssen, Sandy (Utah)
 Dana L. Miller, Hyrum (Utah)
 Michael G. Olsen, Redding (Calif.)

Carl C. Shoff, Arlington (Virginia)
 Jay A. Tolman, Pocatello (Idaho)
 Robert W. Zurcher, Boise (Idaho)

AANGEKOMEN ZENDELINGEN

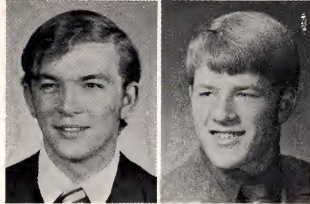
Christy C. Barthel, Cedar Rapids (Iowa)
 Duane Brown, Bountiful (Utah)
 Kim D. Buck, Iona (Idaho)
 Timothy Butler, Ogden (Utah)

William M. Cowley, Orem (Utah)
 John Everton, Bountiful (Utah)
 Robert P. Law, Kuna (Idaho)
 Kyle L. McMullin, Salt Lake City (Utah)

Jan van de Merwe III, Bountiful (Utah)
 Gary Powell, Payson (Utah)
 Hendrik Ruitman, Salt Lake City (Utah)
 Richard C. Secrist, Bountiful (Utah)

Paul S. Thorpe, Waukegan (Illinois)
 Roy Ward, Boise (Idaho)

Egbertina Jansen,
 Haarlem

Petrus J. Jansen,
 Haarlem

Michael de Jager,
 Nijmegen

Adie Piket,
 Den Haag

Jannetje G. C. Meijer,
 Den Helder

Margriet N. Dekker,
 Amersfoort

Broeder P. J. Jansen, zuster E. Jansen, Michael de Jager, Adie Piket, Jannetje Meijer en Margriet Dekker lieten zich in 1972 niet de gelegenheid voorbijgaan om voor twee weken zendingswerk te doen.

Zuster Margriet Dekker wil hier graag iets over vertellen:

De afgelopen zomer werden enkele jongeren in de gelegenheid gesteld een veertiendaagse zending te vervullen. Als één van hen wil ik de lezers van „De Ster” hier graag iets over vertellen.

In die veertien dagen doe je hetzelfde werk als een „full-time”-zending(e). Je ontmoet heel veel mensen en je merkt dat er maar weinig mensen zijn die de moeite nemen een ogenblikje naar je te luisteren. Ook kom je in aanraking met eenzame mensen die alleen maar met je willen praten om hun eenzaamheid een ogenblikje te vergeten. Natuurlijk moet je je omschakelen de eerste dagen. Je merkt dat veel dingen in het dagelijks leven op jezelf gericht

TWEE WEKEN OP ZENDING

zijn, maar tijdens een zending richt je je in de allereerste plaats op het werk wat je voor je hemelse Vader doet, dán op je collega (waarvan je veel steun en liefde ontvangt) en je medemensen en tenslotte op jezelf. Het werk bestaat uit „tracten” (langs de deuren), om afspraken te maken en de discussies te geven, uit werken met het straatbord, veel studie in de Schriften en het doornemen van de discussies. Iedere week leer je in de districtsklas weer iets dat tot het welzijn van je zending bijdraagt. En dan de zendelingen-conferenties! Enkele veertiendagen-zendingelingen waren in de gelegenheid zo’n inspirerende conferentie bij te wonen.

Natuurlijk zijn er dagen dat je hard werkt zonder dat er zichtbaar resultaat is, maar die vallen in het niet als je succes hebt of andere opbouwende ervaringen hebt.

Zelf heb ik een getuigenis ontvangen

dat ik me moet voorbereiden op een „full-time” zending. Ik zie met verlangen uit naar de tijd dat ik kan vertrekken. Deze veertiendaagse zending heeft er een hoop toe bijgedragen dit verlangen om op zending te gaan, te ontwikkelen.

Een ieder die het verlangen heeft zijn hemelse Vader op deze wijze te dienen, mag de mogelijkheid om veertien dagen op zending te gaan niet onbenut laten. Het zal een periode van onvergetelijke, zeer opbouwende ervaringen zijn, die een onuitwisbare indruk op je achterlaten ...

Ook voor 1973 bestaat weer de gelegenheid om voor twee weken zendingswerk te doen. Jongens moeten tenminste 16 jaar zijn en meisjes 17 jaar. Je moet een fiets hebben. De totale kosten zijn f 100,-.

Schrijf meteen naar president Pinegar, Amersfoortsestraatweg 214, Huizen N.H., post Bussum, dat je graag in aanmerking wilt komen voor een veertiendaagse zending. DOEN!

